

PILÍŘE NAŠÍ VÍRY

**Biblické úkoly 2001
3. čtvrtletí**

Biblické úkoly – 3. čtvrtletí 2001

Autor: Dr. Joel Musvosvi

Překlad: Mgr. Vítězslav Chán

Technická redakce: Lenka Šimečková

**Vydal: Advent-Orion, spol. s r. o. pro oddělení sobotní školy Česko-Slovenské unie
Církev adventistů sedmého dne, Zálesí 50, 142 00 Praha 4 - Lhotka**

ISBN 80-7172-612-5

ISSN 0409-3208

ÚVOD

Český spisovatel Franz Kafka napsal povídku s názvem „Proměna“. Je to povídka o muži, který se během noci proměnil v obrovského brouka. Příběh začíná takto: „Když se Řehoř Samsa jednoho rána probudil ze zlého snu, zjistil, že se proměnil v obrovského brouka.“ Zbytek příběhu hovoří o tom, jak se chudák Řehoř a celá jeho rodina vyrovnávali s těmito novými nešťastnými okolnostmi.

Kafka nenapsal tuto povídku jako science-fiction. Chtěl takto reagovat na problém, který je všeobecně známý jako „krize identity“. Namáhal se Řehoř těžce jen proto, aby pomohl svým rodičům a sestře mít se lépe, než se měl on? K čemu tu byl? Bylo smyslem jeho existence něco jiného, než umožnit otci každé ráno číst noviny nebo dát sestře peníze, aby mohla chodit do společnosti a pozdě večer se vracet domů?

Jakkoli neobvyklý je jeho přístup, Kafka se dotkl problému, před kterým stojí nejen jednotlivci, ale i celá společnost – otázky identity.

Například – my se nazýváme adventisté sedmého dne. Ale kdo jsme? Proč jsme tu? Jaký smysl má naše hnutí? Jak zdůvodníme vlastní existenci? K čemu je zde, vedle všech protestantských denominací, ještě i Církev adventistů sedmého dne?

Odpověď je skutečně jednoduchá. Naše identita je neoddělitelně spjata s naším poselstvím. To, čemu věříme a co děláme – víc než cokoliv jiného, nás činí tím, čím jsme, a opravňuje nás k existenci. Bez našeho poselství a bez našeho specifického učení bychom se jednoho dne mohli probudit a zjistit, že nejsme o nic důležitější než onen brouk.

Úkoly tohoto čtvrtletí „Piliře naší víry“ se zaměřují na základní body učení, které z nás činí adventisty sedmého dne a jsou podstatou naší identity. Nakonec to, čemu věříme, určuje, kým vlastně jsme. Tím je dáno, proč jsme zde, a odpověď na tuto otázku určuje smysl naší existence. Stejně jako nemůžeme oddělit žár od ohně, nemůžeme ani oddělovat vlastní identitu od našeho poslání. Poselství je posláním. Pouze když pochopíme, čemu věříme, můžeme pochopit, co máme vykonat.

Autor úkolů, Dr. Joel Musvosvi, tajemník Východoafrické divize, původem ze Zimbabwe, představuje učení, které nám dává identitu a smysl. Zaměřuje se na základy toho, co je důležité, protože jako adventisté sedmého dne máme lidem co říci. Pokud tomu věříme a pokud o tom hovoříme, můžeme si být jisti vlastní identitou. A naopak, v den, kdy na to zapomeneme, v den, kdy se poselství vytratí z našeho srdce, vzbudíme se, ne sice v podobě obrovského brouka, ale se stejným problémem, jaký měl Řehoř Samsa.

Toto čtvrtletí budeme studovat tyto zvláštní biblické pravdy, které vytvářejí naši identitu. Každé téma budeme studovat z kristocentrické perspektivy. Každá pravda je oknem, které zjevuje Krista v celé jeho jedinečné kráse. Kříž, svatyně, Kristova velebněžská služba, poselství tří andělů, Den smíření jako předobraz, soud, druhý příchod a další společně vytvářejí okruh témat. Pokud je pochopíme ve světle samotného Krista, pak pochopíme, kdo jsme a kým máme být v těchto posledních dnech, kdy očekáváme slavný příchod našeho Pána. Příchod, který byl předpovězen v horlivém, Duchem svatým inspirovaném přesvědčení, jež hořelo v srdcích těch, kteří „zachovávali Boží přikázání a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12).

KRISTUS NAŠE SPRAVEDLNOST

Základní verš

„A nazvou ho tímto jménem: Hospodin – naše spravedlnost.“ (Jr 23, 6)

Základ pilířů. Biblická pravda je osobní, spojuje nás s Osobou – s Bohem. „A život věčný je v tom, když poznají těbe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3) Středem naší víry nemůže být nějaká teorie, filozofie nebo dokonce způsob života. Základem naší víry je osoba – Ježíš Kristus. Podstatou křesťanského života je udržování vztahu důvěry, lásky a poslušnosti Krista.

To je důvod, proč Ježíš není pouze jedním z pilířů naší víry. On je základem naší víry. Na něm spočívá vše, co má hodnotu. Nezáleží na tom, jak silné a pevné jsou samotné pilíře. Bez tohoto základu stojí pouze na písku, který je unášen nejrůznějšími proudy – dobou, kulturou a různými trendy. Z tohoto důvodu musí takové pilíře zákonitě padnout.

Na jednotlivé věroučné body Církve adventistů sedmého dne se proto musíme dívat v souvislosti s tím, jak budují a upevňují náš vztah s Kristem. Tento vztah je založen na tom, že Ježíš je naším dokonalým Zástupcem a naší Spravedlností. Proto i toto čtvrtletí začínáme tématem „Kristus naše spravedlnost“. Protože Ježíš Kristus je základem naší víry, jeho spravedlnost, která se stala naší spravedlností, je podstatou tohoto základu a této víry.

Týden ve zkratce

Co je to milost?

Jak souvisí s vírou? Jak získáme víru?

Co to je ospravedlnění z víry?

Jsme spaseni skutečnou vírou, nebo je víra jen jakýmsi prostředkem pro získání něčeho jiného?

Jaký další úkol mají skutky v životě křesťana?

Tento úkol nám chce pomoci odpovědět na tyto důležité otázky.

MILOST – BOŽÍ INICIATIVA

1. Jak bys na základě uvedeného verše definoval Boží milost? Ř 3,24

Milost je nezasloužená přízeň. Je to důkaz Boží lásky, který jasně svědčí o tom, že v plánu spasení přebírá iniciativu Bůh. Milost není něco, čeho bychom se měli snažit dosáhnout. Naopak, je nám nabízena zdarma, i když si to vůbec nezasloužíme.

Tato myšlenka je nesmírně důležitá. Milost si nemůžeme zasloužit. Kdybychom si ji zasloužili, už by to vlastně nemohla být milost, protože milost je nezasloužená přízeň. Bůh se rozhodl dát nám to, co jsme si nezasloužili.

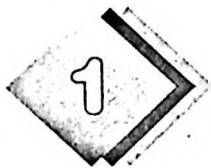
Není krásné dostat něco, co jsme si nejenom nezasloužili, ale o co jsme se vůbec nepříčinili? Není divu, že se takový dar nazývá „milost“ a že právě ona je základem „dobré zprávy“.

2. Najdi společnou myšlenku ve verších: J 3,16; Ř 3,25; 5,8

Každý z těchto veršů zdůrazňuje, že v otázce spasení převzal iniciativu Bůh. Nehledali jsme my jeho, ale on nás. Předzvěstí toho byly události v zahradě Eden. Když Adam a Eva zhřešili, ukryli se před Bohem. Bůh je hledal – a když je našel, udělil jim milost. I když potom chtěli svalit vinu na něco jiného a někoho jiného, nabízela se jim stále Boží milost. Ani po několika tisících letech se přirozenost člověka nezměnila. Naštěstí se ani Boží milost nemění.

„V tom se projevila láska a úžasná milost, která zvítězila nad spravedlností... Kristus souhlasil s tím, že se spojí s nevěrnými a hříšnými lidmi, vezme na sebe přirozenost člověka, dá svou vlastní krev a jeho duše bude obětí za hřích. V nebeské radě byla posouzena vina člověka a byl stanoven trest za hřích. Navzdory tomu Kristus oznámil své rozhodnutí vzít na sebe zodpovědnost a splnit podmínky potřebné k tomu, aby padlé lidské pokolení mohlo mít naději.“ (EGW, Signs of the Times, 5. března 1896)

3. Proč musí být milost – nezasloužená přízeň – základním kamenem našeho vztahu s Kristem? Hrozilo by nějaké nebezpečí, kdyby byl tento vztah založen na našich skutcích?

VÍRA – ODPOVĚĎ ČLOVĚKA

Jako padlé bytosti jsme ospravedlněni vírou. To je jedna z nejdůležitějších pravd celého vesmíru. Tuto myšlenku lze jen stěží slovy vyjádřit, proto někdy nebývá správně pochopena. Být ospravedlněn vírou neznamená, že víra jako taková nás ospravedlňuje. Samotná víra, která je jen odpovědí člověka, nestačí. Je zapotřebí něco jiného. Potřebujeme něco, co není ani v nás ani z nás. Jen tak můžeme být před Bohem ospravedlněni.

Máme velkou přednost, že to, co potřebujeme, jsme dostali jako dar. Kristova dokonalá spravedlnost nám byla připsána k dobru. Víra je odpovědí člověka, který si je vědom toho, že Bůh nám tuto spravedlnost už připočetl. Švédský teolog Anders Nygren napsal: „Můžeme říci, že naše víra je důkazem toho, že evangelium svou mocí už na člověka působilo. Není to víra člověka, která dává evangeliu moc. Právě naopak – moc evangelia probouzí v člověku víru.“

1. Uvažujte o tomto citátu. Pokuste se vyjádřit tuto myšlenku co nejjednodušším způsobem.

Víra není prostředek, kterým bychom sami způsobili, že v našem životě začne působit evangelium. Víru dostáváme od Boha jako dar. Přichází proto, že Bůh svou mocí působí na naše srdce, které pak ochotně přijímá jej i jeho zaslíbení.

Víra je hlavním spojovacím článkem našeho vztahu k Bohu. Je to dar, který Bůh dává hříšníkovi, aby mu umožnil mít podíl na spasení. Vírou jsme spojeni s Kristem skrze dynamický vztah, kterým nás přitahuje stále blíže k Bohu. Když ve víře Bohu odpovídáme, naše víra roste. A jak roste naše víra, roste i naše poslušnost.

2. „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ (Ef 2,8.9) I když je víra Boží dar, co můžeme udělat pro posílení své víry? Co naopak naši víru oslabuje?

SPASENÍ MILOSTÍ SKRZE VÍRU

1. Vysvětlí vztah mezi milostí a vírou. Ef 2,8.9

Milost je Boží ruka podaná hříšníkovi, jež mu nabízí spasení. Víra je odpověď hříšníka, který se této ruky chopil. Spisovatelka Annie Dillardová napsala, že se podobáme žebrákům, kteří natahují ruku, v níž drží pohár, k vodopádu milosti, který na nás padá.“

Protestantští reformátoři hlásali, že základem našeho spasení je jediné Boží milost (sola gratia). Jinými slovy, spasení nám může být nabídnuto pouze díky Boží milosti. Mluvili jsme o tom, že přijmout toto spasení, které nám Bůh „pro přebohatou milost“ (Ef 1,7) zadarmo nabízí, můžeme jediné vírou (sola fide). Bůh nám nabízí spasení prostřednictvím své milosti. My jeho nabídku přijímáme vírou.

Milost „není jen Boží přízeň vůči těm, kteří si ji možná zasloužili. Je to jeho bezmezná, vše zahrnující a proměňující láska k hříšným mužům a ženám. Dobrá zpráva o této milosti, jak je zjevena v Kristu, je mocí Boží ke spasení (Ř 1,16). Není to jen Boží milosrdenství a ochota odpouštět, je to aktivní a proměňující moc, jež dokáže zachránit. Může člověka naplnit (J 1,14), může být darována (Ř 12,3.6), je zcela postačující (2 K 12,9), vládne (Ř 5,21), vychovává (Tit 2,11.12) a lze se na ni spolehnout (Žd 13,9).“ (6 BC 504)

2. Skupina teologů jednou živě diskutovala o tom, co je charakteristické jen pro křesťanství a čím se vlastně křesťanství liší od všech ostatních náboženství. Vtom vstoupil do místnosti známý křesťanský spisovatel C. S. Lewis. Když se ho zeptali, jakou odpověď by dal on, bez váhání odpověděl: „To je naprosto jednoduché. Je to milost.“ Co si o tom myslíš ty? Zdůvodni, proč souhlasíš, nebo nesouhlasíš.

BOHATSTVÍ JEHO MILOSTI

Z textů, které mluví o tom, co Kristus jako „naše spravedlnost“ pro nás učinil, je jedním z nejkratších a nejjasnějších text v Ef 1,7: „V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost.“

Tento text je významově bohatý. Zaprvé mluví o tom, že *máme* vykoupení. Řecké sloveso je zde použito v přítomném čase. To znamená, že vykoupení není něco, co se stane skutečností někdy v budoucnosti; je to něco, co máme právě v této chvíli. Máme vykoupení již *nyní!*

1. Které další verše mluví o spasení a vykoupení jako o přítomné realitě?

Ef 1,7 mluví nejen o našem přítomném vykoupení (slovo pro „vykoupení“ znamená také osvobození, zaplacení výkupného za otroka nebo zajatce, aby se mohl vrátit), ale mluví také o tom, jak vzniklo – „jeho obětí“ (kral. – skrze jeho krev). Vykoupení nejsme pro naše skutky, naši poslušnost, ale převzácnou krví Kristovou (1 Pt 1,18.19). Takovéto výkupné bylo za nás zaplaceno proto, abychom byli vysvobozeni a zbaveni odplaty za hříchy; a tou je věčné zatracení.

Ef 1,7 nám vysvětluje, že vykoupení je odpuštění hříchů. Naším problémem je, že jsme kvůli hříchu ztratili věčný život, který nám Bůh na počátku daroval. Díky Ježíši, jenž vylil svou krev za nás, jsou však všechny naše hříchy odpuštěny. A tak jsme vykoupeni, vysvobozeni, protože mzda za tyto hříchy už byla zaplacena.

Nakonec verš připomíná zdroj tohoto úžasného vykoupení, kterým je „bohatství jeho milosti“ (kral.). Znovu je to Boží milost, která jedná v našem zájmu.

2. Ef 1,7 jasně ukazuje, že spasení je výhradně Boží dílo. Jak lze na základě tohoto textu (popřípadě i jiného) získat jistotu spasení? Jak bys pomohl těm, kdo po ní touží?

POSLUŠNOST Z VÍRY

1. Na základě veršů u Jk 2,14-17 urči, která z následujících možností nejlépe popisuje vztah mezi vírou a poslušností:

- a) stačí víra, poslušnost není třeba
- b) poslušnost, která vede k víře
- c) poslušnost jako důsledek víry

Jk 2,21. Jakub zdůrazňuje, že „Abrahamovy skutky byly důkazem ryzosti té víry, pro kterou ho Bůh prohlásil za spravedlivého. Tak jako Pavel... i Jakub staví víru do samotného středu učení o ospravedlnění a jmenuje dobré skutky ospravedlněného člověka jako důkaz toho, že jeho víra je živá.“ (7 BC 522)

Heslem protestantské reformace byl text Ř 1,17: „Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ‘.“ Apoštol Pavel zde vyjadřuje, co je podstatou evangelia. Víra je základem naší zkušenosti v Ježíši, základem naší trvalé odpovědi Ježíši, která se vždy projeví ve skutcích, i když nikdy nebudou prostředkem vedoucím ke spasení.

„Někdo však řekne: „Jeden má víru a druhý má skutky.“ Tomu odpovím: Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích. Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho. Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu?“ (Jk 2,18-20)

2. Arnold žil v neustálém strachu z toho, zda je dost dobrý, zda jeho skutky stačí na to, aby mohl být spasen. Co bys řekl takovému člověku, abys mu pomohl si uvědomit, že i když opravdu není dost dobrý na to, aby byl spasen, a jeho skutky také nejsou dostačující, přece jen existuje řešení?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Cesta ke Kristu si přečti kapitolu „Věř a přijímej“ (35-39) a v knize Skutky apoštolů kapitolu „Proměněn milostí“ (365-371).

„Všechny důležité pravdy Písma se soustřeďují na Krista; to znamená, že všechny směřují k němu. Představte si Krista jako alfu a omegu, počátek a konec velkého plánu vykoupení.“ (EGW, RH, 25. listopadu 1890)

Jedním z velkých zápasů v křesťanství byl zápas o vyjádření vztahu mezi vírou a skutky. I když skutky jsou nevyhnutelným důsledkem víry, mají jiný smysl než víra. Skutky jsou důsledkem toho, že jsme spaseni, ne prostředkem k dosažení spasení. Víra je základem, skutky jsou znamením vnitřní proměny. E. J. Waggoner napsal: „Lidé považují vnější projevy za základ, důsledky za prostředek. Proto se domnívají, že spravedlnost se projevuje dobrými skutky. Tvrdí, že dobré skutky přivádějí ke spravedlnosti.“

Diskusní otázky

1. Jak můžeme vyzdvihnout Boží milost, aniž bychom ji představovali jako lacinou milost (tj. milost, která dovoluje všechno bez ohledu na Boží vůli)? Jak můžeme představit víru a milost tak, aby byly vyvážené? Jak se může rovnováha víry a milosti projevit v našich vztazích k druhým?
2. Uvažuj o tom, jak lze mluvit o potřebě poslušnosti, aniž bychom podporovali ospravedlnění ze skutků.

Shrnutí

Celé naše učení musí stát na Kristu, protože v něm všechno spočívá (Ko 1,16.17). Naší největší pravdou je „Kristus naše spravedlnost“. Jeho dokonalá spravedlnost je nám vírou připočítána, a to bez skutků zákona. Bůh ve své milosti připravil plán spasení. Abychom mohli na tuto milost odpovědět, dostali jsme dar víry, která tento plán spasení uskutečňuje v našich životech. Jsme ospravedlněni. Bůh nás přijímá tak, jako kdybychom nikdy nezhřešili. To je spasení. Nezbytným důsledkem tohoto spasení (nabízeného zadarmo) je, že se projeví dobrými skutky, které však nejsou prostředkem spasení, ale jeho ovocem.

SOBOTA

Základní verš

„Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.“ (Gn 2,2.3)

Věčný památník. To první, co Bůh prohlásil za svaté, nebylo místo nebo věc, ale čas – sedmý den (Gn 2,3). Sobota je časem, není vázána na určité místo – proto ji nikdo nemusí hledat. Přichází k člověku každý týden. Svatyni nebo jiné svaté místo je možné zničit. Ale sobota, jež byla trvale ustanovena v čase, se zničit nedá. Lidé se mohou vyhýbat svatým věcem nebo místům, ale před sobotou uniknout nemohou. Ať už dělá člověk cokoli, sedmý den, se vším, co v sobě zahrnuje, vždy přijde.

Sobota je nezničitelným památníkem Božího stvořitelského a vykupitelského díla pro lidské pokolení. Jako symbol našeho původu nám říká, kdo jsme, proč jsme zde a kam jdeme.

Týden ve zkratce

Proč je sobota tak důležitá?

Proč Starý zákon říká, že sobota není jen pro Židy?

Čím ukazuje sobota na vykoupení?

Co nás o sobotě učí Ježíš?

V tomto úkolu budeme hledat odpovědi na tyto i mnohé další otázky.

ZÁKLAD STVOŘENÍ

Přečti si první verš Bible a všimni si, že nám nic neříká o spasení, vykoupení, nic o tom, co se stalo (nebo nestalo) na kříži, neříká nic o druhém příchodu ani o životě na nové zemi. V tomto verši se mluví pouze o Bohu jako o našem Stvořiteli.

Důvod, proč Bible začíná stvořením, spočívá zřejmě v tom, že všechno ostatní učení – spasení, vykoupení, druhý příchod – nemá bez těchto prvních slov „na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ žádný smysl. Nechceme tím říci, že stvoření je důležitější než ostatní pravdy, ale že všechno ostatní učení vychází ze stvoření. Jestliže vynecháme učení o tom, že nás Bůh stvořil, ztrácí vše ostatní svůj pravý význam.

- 1. Zamysli se na chvíli nad základním učením, které zvěstujeme (např. spasení, vykoupení, smrt na kříži) a snaž se je pochopit na základě představy, že nás Bůh nestvořil. Jaký význam by toto učení mělo ve vesmíru, který by Bůh nestvořil, ale který by vznikl náhodou?**

Jestliže je stvoření tak důležité a je základem všeho, čemu jako křesťané věříme, pak také sobota – Boží nezníčitelný památník stvoření – je stejně důležitá. Pán nám chce každý týden připomenout, že tu nejsme náhodou, ale proto, že nás on stvořil.

Sobota je takovým každotýdenním památníkem (Ex 20,8-11). Pokud pamatujeme na tento den tak, jak si to Bůh přál, nehrozí nám nebezpečí, že zapomeneme na své kořeny. Toto poselství je tak důležité, že jsme dostali příkaz věnovat jednu sedminu našeho života tomu, abychom si toto poselství stále připomínali. Sobota – to není jen nějaký den. Sobota nám každý týden připomíná to nejdůležitější ohledně naší existence – jsme bytosti stvořené Bohem s určitým záměrem.

- 2. Přemýšlej nad dalšími důvody, proč bylo učení o stvoření tak důležité, že nám ho Bůh každý týden připomíná?**

2. MOJŽÍŠOVA A SOBOTA

1. V Ex 16 si přečti zprávu o padání many. Přemýšlej o tom, že Bůh očekával od svého lidu, že bude velmi zodpovědně dodržovat přikázání o sobotě. Ex 16,11-30

Mnozí se domnívají, že na Sínaji vydal Bůh poprvé zákon o zachovávaní soboty. Z toho vyvozují, že toto přikázání se vztahuje jen na Židy, ne na celé lidstvo. Písmo však ukazuje na nesprávnost takového názoru. Ex 16 je důkazem toho, že Hebrejci měli zachovávat sobotu již před vydáním Desatera na Sínaji.

Sobota je památkou stvoření a existence celého lidstva, všech kmenů a národů. Proč by Bůh omezil tento památník pouze na jeden národ? Kdybychom mohli najít skupinu lidí, jejíž původ není v zahradě Eden, potom by takový názor, že sobota se vztahuje jen na některé lidi, byl pravdivý. Ale takový národ neexistuje. Z toho vyplývá, že sobota se vztahuje na všechny, které Bůh stvořil. Židovský filozof Martin Buber napsal: „Protože sobota má svůj počátek při vzniku světa, je společným vlastnictvím všech a všichni, bez výjimky, by se z ní měli radovat.“

2. Představ si, že mluvíš s někým, kdo tvrdí, že sobota je jen pro Židy. Jak ti následující verše pomohou správně odpovědět? Jk 2,10.11; 1 J 5,2; Zj 14,12
Které další texty bys mohl uvést?

I když sobota byla určena pro celé lidstvo, odpadnutí od Boha způsobilo, že sobota přestala být dodržována. Když Bůh vyvedl Izrael z Egypta, sobota se stala zvláštním znamením mezi ním a izraelským národem (Ex 31,12-18), který měl oznámit světu pravdu o Bohu. K tomu patřila i sobota, jež byla znamením smluvního vztahu mezi Izraelem a Bohem. Podívejme se, co v souvislosti s tímto zvláštním posláním Izraele řekl Bůh o sobotě: „To je provždy platné znamení mezi mnou a syny Izraele. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe a zemi, ale sedmého dne odpočinul a oddechl si.“ (Ex 31,17). Sobota je tedy úzce spjata s týdnem stvoření.

3. Jak a čím posiluje sobota tvůj vztah k Bohu? Jak bys odpověděl člověku, který se tě zeptá, jaké požehnání přináší sobota tomu, kdo ji zachovává?

SOBOTA A SPASENÍ

Přečti si nádherná Boží slova, jak je zaznamenal prorok Izajáš 56,1-7. V souvislosti s tím, co bylo řečeno v předchozí části, že sobota není určena jen pro Židy, jaké pravdy nám tento text potvrzuje?

Izajáš jasně říká, že záchrana z Boží strany není určena pouze Židům, ale každému, „kdo se připojí k Hospodinu“. Spravedlnost, spasení a věčný život se vztahují i na pohany. „K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.“ (Iz 60,3) Spasení je určeno všem, proto se také sobota vztahuje na všechny.

Kromě toho, že sobota je znamením stvoření, je také znamením vykoupení, které nakonec vyvrcholí novým stvořením, novou existencí. Stejný Bůh, který kdysi stvořil svět, jej stvoří znovu. Tak to zaslíbil (Iz 65,17; 66,22; 2 Pt 3,13; Zj 21,1).

1. Uveď další starozákonné texty, které mluví o tom, že evangelium není jen pro Židy, ale bude zvěstováno všem národům. Iz 62,2; Za 8,23; Iz 52,10

Text v Iz 56,1-7 je podstatou poselství Církve adventistů sedmého dne. Byl napsán „pouze“ několik tisíciletí předtím, než jsme ho začali zvěstovat. Izajáš říká, že zde neexistuje jen potřeba zvěstovat světu evangelium (jak je obsaženo v poselství prvního anděla ve Zj 14,6.7), ale také že sobota – jedno z Božích přikázání, jak je vyjádřeno v poselství třetího anděla ze Zj 14,12 – patří také k poselství záchrany. I tento starozákonní text vyvrací názor, že sobota je jen pro Židy. Jestliže je vykoupení nabízeno všem, pak je i sobota pro všechny.

2. Kromě toho, že je symbolem stvoření, dokonce i nového stvoření, v jakém smyslu symbolizuje sobota Boží dílo vykoupení? Bůh odpočinul od svého díla sedmého dne, protože tehdy ho dokonal. V jakém smyslu bylo jeho dílo v plánu spasení dokončeno a co to znamená pro nás?

JEŽÍŠ A SOBOTA

Námítka, že Ježíš zrušil nebo změnil sobotu, v sobě nese určitý paradox. Když se podíváme, jaký vztah měl Ježíš k sobotě, pak jen stěží lze dojít k takovému závěru. Je tomu právě naopak. Ježíš neudělal ani neřekl nic, co by naznačovalo, že je sobota zrušena nebo změněna. Ve svých rozhovorech s farizeji nikdy nemluvil o tom, který den by se měl zachovávat. Spíše mu šlo o to, jak se má sobota správně zachovávat. Z toho vyplývající logická otázka zní: Proč by se Ježíš přel s náboženskými představiteli o to, jak zachovávat sobotu, kdyby měl v úmyslu ji zrušit nebo ji změnit na jiný den?

D. A. Carson, křesťanský teolog, který navzdory tomu, že nesouhlasí s postojem adventistů k sobotě, napsal v jedné ze svých knih: „Nikde v Ježíšově službě nenajdeme žádný náznak toho, že by první den týdne převzal charakter soboty a tento den nahradil.“

1. **Prostuduj si texty, které zaznamenávají Ježíšův spor s tehdejšími náboženskými představiteli o sobotu, např. Mt 12,1-14. O co zde vlastně šlo? Je tam alespoň náznak toho, že Ježíš změnil sobotu?**

Proč pro farizeje bylo nepřijatelné, že Ježíš uzdravoval v sobotu? Důvod zřejmě spočívá v tom, že Židé chápali sobotu jako znamení mesiášské éry, což bychom my adventisté nazvali novou zemí. Židé věřili, že sobota je jakousi předchutí této budoucnosti. A protože tam nebudou nemoci ani nemocní, nebude se tam ani uzdravovat. Zřejmě proto považovali Ježíšovo uzdravování v sobotu za hřích.

2. **Přemýšlej o tom, jak Ježíš zachovával sobotu. Jakým principům se od něho můžeme naučit? Jak nám poslušnost tohoto přikázání může pomoci obohatit naši zkušenost s Bohem?**

SOBOTA A SVATYNĚ

1. Jaký je vztah mezi sobotou a pozemskou svatyní? Ex 31,12-18

Bůh napsal deset přikázání na kamenné desky. Naznačil tím stálost a důležitost tohoto morálního zákona. Potom nařídil, aby byly uloženy ve schráně Hospodinovy smlouvy. Schrána stála ve svatyni svatých, která představovala místo Boží přítomnosti. Sobota, podobně jako všechna ostatní přikázání, byla zakryta slitovnicí, jež byla symbolem Božího trůnu.

2. Jaký vztah je mezi sobotou a svatyní v nebi? Zj 11,19

Zj 11,19 mluví o schráně smlouvy, což je odkaz na truhlu v pozemské svatyni svatých. Protože pozemská svatyně byla postavena podle vzoru nebeské (Ex 25,9.40), odkazuje text Zj 11,19 poukazem na truhlu smlouvy studenta Bible nejen k Božím zákonu, ale i ke svatyni – a především ke svatyni svatých. Protože celý zákon, včetně soboty, se nacházel v pozemské svatyni svatých, vidění o nebeské svatyni ukazuje přímo na Boží přikázání a tím nepřímě i na sobotu.

„V biblické době žádný věřící v Boha nemohl myslet na schránu smlouvy, aniž by přitom nemyslel na deset Božích přikázání. Janovo vidění schrány v nebi jasně dokazuje, že v posledních hodinách této země mysl a život těch, kteří chtějí sloužit Bohu v duchu a pravdě, budou soustředěny na Boží velký morální zákon.“ (7 BC 806)

3. Ateista Jean-Paul Sartre napsal, že kdyby nebylo Boha, „všechno by bylo dovoleno“. Kdyby byl náš život pouhou hříčkou náhody a nebyli bychom tedy stvořeni Bohem, potom podle Sartra není možné „nalézt v životě nějaké hodnoty“. Z toho někteří lidé usuzují, že přikázání o sobotě nám říká, proč máme zachovávat všechna ostatní přikázání. Vrací nás totiž zpět k Bohu, který jediný buduje základ morálních skutků. Diskutujte o této myšlence.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Touha věků si přečti kapitulu „Sobota“ (176-181).

„Sobota byla posvěcena při stvoření. Byla ustanovena pro člověka a její původ sahá do chvíle, kdy „jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hláhol“ (Jb 38,7). Sobota nebyla jen pro Izraelce, ale pro celý svět. Člověku byla dána už v zahradě Eden a podobně jako ostatní přikázání Dekalogu má nezrušitelnou platnost. O tomto zákoně, jehož součástí je i čtvrté přikázání, Kristus řekl: „Dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“ (Mt 5,18) Dokud bude trvat nebe a země, sobota bude stále znamením Stvořitelovy moci. I když na zemi opět rozkvetne zahrada Eden, všechny bytosti pod sluncem budou zachovávat tento den odpočinku. Od soboty k sobotě budou přicházet obyvatelé oslavené nové země, aby se klaněli přede mnou, praví Hospodin (viz Iz 66,23).“ (EGW, The Faith I Live By, str. 37)

Diskusní otázky

1. Proč nedělní odpočinek nelze srovnávat se zachováváním soboty, i kdyby ho člověk dodržoval stejně důsledně jako sobotu?
2. Proč je v souvislosti s velkým sporem sobota tak důležitá? Proč mají mnozí lidé předsudky vůči sobotě? Jak co nejlépe zvěstovat dobrou zprávu o sobotě našim přátelům?

Shrnutí

Tento úkol obsahoval několik důležitých myšlenek:

- a) Sobota odkazuje zpět ke stvoření, k počátečnímu bodu všeho, čemu věříme. Bez učení o stvoření by nic, čemu jako křesťané věříme, nemělo smysl.
- b) Protože sobota je základem, vztahuje se na všechny, nejen na Židy.
- c) Sobota je znamením nejen stvoření, ale i vykoupení. Jestliže vykoupení se vztahuje na celý svět, pak to platí i pro sobotu.
- d) Ježíš svým životem a učením potvrdil důležitost soboty.
- e) Ježíšova velebněžská služba v nebeské svatyni zdůrazňuje právoplatnost pravdy o sobotě.

Stručně řečeno, zachovávání soboty má tak pevný a spolehlivý biblický základ jako samotné stvoření.

SOBOTA – ZNAMENÍ NAŠEHO VZTAHU S BOHEM

Základní verš

„Nadto i soboty své vydal jsem jim, aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Hospodin jsem posvětitel jejich.“ (Ez 20, 12, kral.)

„Dal jsem jim také své dny odpočinku, aby byly znamením mezi mnou a jimi, aby věděli, že já Hospodin je posvěcuji.“ (Ez 20, 12, ČEP)

Svaté chvíle. Sobota by byla pouze jedním ze dnů v týdnu, kdyby Bůh nenaplnil tento den svou pravdou. Pravdou o tom, kdo jsme my, kdo je Bůh, ale hlavně – co pro nás v osobě svého Syna, Ježíše Krista, udělal.

Sobotě nejvíce uškodíme, pokud ji změníme na formální, zákonické břemeno. Satan vše udělal velmi rafinovaně. To, co bylo nepochybně nejzřetelnějším a nejvýstižnějším symbolem evangelia, změnil v obraz marné snahy lidstva zachránit sama sebe. Bylo by možná lepší tento den ani nezachovávat, než abychom ho dodržovali jako symbol pokryteckého chvalozpěvu o vlastních skutcích. Navzdory tomu, že sobota nebyla v minulosti správně představována, mluví tento den právě o Božích skutcích, ne o tom, co děláme my. Vždyť sobota je dnem, kdy nám bylo výslovně řečeno, že nemáme pracovat. A právě v tomto příkazu je ukryta hluboká symbolika.

Při našem studiu se chceme zamýšlet nad tím, zda se sedmý den liší od všech ostatních dnů týdne.

Týden ve zkratce

Proč si Bůh vybral mezi různými dny za den odpočinku právě sobotu?

Záleží na tom, který den zachováváme?

Jaké duchovní ponaučení v sobě skrývá sobota?

Jaký význam má tento den vzhledem k tomu, co Bůh učinil pro nás i v nás?

SOBOTA – KTERÝKOLI DEN?

- 1. Přečti si uvedené texty. Co mají všechny tyto verše společného? Gn 2,2.3; Ex 20,8-10; Žd 4,4**

Možná jsi už také slyšel následující tvrzení: „Samozřejmě věřím, že čtvrté přikázání je třeba zachovávat. Ale mým dnem odpočinku bude úterý, protože mi právě tento den nejlépe vyhovuje.“

I když je dobře, že takoví lidé uznávají vůbec nějaký den odpočinku, přece je v jejich myšlení zásadní chyba. Bůh nestanovil, že se má zachovávat jako svatý třetí, první nebo některý jiný den týdne. Jasně řekl, že to má být právě sedmý den. Bůh rozhodl, že tento den je dnem odpočinku, nevybral žádný jiný den.

- 2. Proč se lidé domnívají, že navzdory jasnému Božímu příkazu nezáleží na dnu, který zachovávají, hlavně, když jeden z nich je zachováván tak jako sobota?**

Už dávno si bibličtí badatelé povšimli, že sedmý den Bůh vybral na základě svého vlastního svobodného rozhodnutí. Neexistuje totiž logický důvod, proč byla jako den odpočinku určena právě sobota, a ne nějaký jiný den týdne. Na rozdíl od denního, měsíčního nebo ročního cyklu je sedmý den zcela nezávislý na pohybu nebeských těles. Sobota nemá žádný větší praktický význam než jiné dny týdne. A přece je to den, který si Bůh vybral.

„Tím, že křesťan zachovává sobotu, odpovídá na Boží příkaz; a to jednoduše proto, že Bůh je jeho Stvořitelem. Příkázání o sobotě se tak může stát lepším měřítkem duchovnosti, než kterékoli jiné přikázání. Ve dnech starého Izraele bylo toto přikázání častější zkouškou věrnosti Bohu než kterékoli jiné přikázání.“ (Raoul Dederen)

- 3. Na rozdíl od přikázání „Nepokradeš“, „Nezabiješ“ a „Nesesmilníš“, jež přinášejí praktické morální důsledky (a respektují je i ateisté), jediný důvod proč zachovávat sobotu spočívá v tom, že to řekl Bůh. Proč Bůh nedovolil člověku vybrat si dobu pro odpočinek, ale rozhodl o tom sám formou přikázání?**

SOBOTA – ZNAMENÍ VYSVOBOZENÍ

1. Porovnej čtvrté přikázání v Ex 20,8-11 a Dt 5,12-15. Je mezi nimi rozdíl?

Do určité míry je překvapivé, že v těchto dvou případech je přikázání o sobotě spojeno s odlišnými událostmi. V 2. Mojžíšově je příkaz zachovávat sedmý den, sobotu, spojen s Božím stvořitelským dílem. V 5. Mojžíšově se příkaz o sobotě váže nejen ke stvoření, ale především k vysvobození Izraelitů z egyptského otroctví. Jestliže oba texty porovnáme, zjistíme, že v obou případech se příkaz o sobotním odpočinku vztahuje i na služebníky. Slovy o odpočinku služebníků připomíná Bůh v 5. Mojžíšově izraelskému národu porobu a otroctví v Egyptě. Tak jako si oni v určitém smyslu mohli „odpočinout“ od své těžké práce, mají dopřát tento odpočinek i svým služebníkům.

2. V tomto přikázání jde o víc než jen o to, aby umožnili svým sluhům v sobotu odpočívat. Vysvobození z Egypta je chápáno jako příklad většího vysvobození. Přečti si 1 K 10,1-6. Co nás chce Bůh tímto příkladem odchodu z Egypta naučit o osvobození od odplaty za hřích?

3. Následující texty mluví o tom, od čeho jsme osvobozeni.

Ř 8,1 _____

2 K 1,10 _____

Ko 1,13 _____

1 Te 1,10 _____

Přikázání o sobotě v 5. Mojžíšově spojené s vysvobozením z otroctví dává sobotě, kromě stvoření, další rozměr. Protože stvoření úzce souvisí s vykoupením, 5. Mojžíšova nám přikázáním o sobotě připomíná, že stejný Bůh, který nás stvořil, nás také vykoupil.

4. Jestliže nám má sobota připomínat naše vysvobození, jak máme tento den využít k tomu, abychom uvažovali o tom, od čeho nás Kristus osvobodil? Proč je vůbec důležité připomínat si, od čeho jsme byli osvobozeni?

SOBOTA – ZNAMENÍ SPASENÍ

„Tak má Boží lid pravý sobotní odpočinek teprve před sebou. Neboť kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočine od svého díla, tak jako Bůh odpočinul od svého. A tak usilujme, abychom vešli do toho odpočinutí a nikdo pro neposlušnost nepadl jako ti na poušti.“ (Žd 4,9-11)

Tak jako je Bůh naším Stvořitelem, je také naším Vykupitelem. Když Bůh dokončil své dílo stvoření, oslavil ho tak, že oddělil sobotu a posvětil ji. Svě dílo vykoupění oslavil podobně – stejnou sobotu dává také jako znamení vykoupění.

Právě toto je nit, která spojuje sedmý den, sobotu, s ospravedlněním z víry. Tak jako stvoření bylo dílem vykonaným pro nás, i spasení je dílem, které Bůh koná pro nás. Nemůže to být něco, co můžeme udělat sami pro sebe. Sobota nám pomáhá pamatovat na to, že zdrojem naší spravedlnosti je Bůh, a ne naše skutky. Sobota nám také připomíná, že tak jako jsme se sami nestvořili, nemůžeme se ani sami vykoupit.

1. Proč text ze Židům 4. kapitoly mluví o odpočinutí od našeho díla? Znamená to, že si nemůžeme činit nárok na spasení za naše skutky?

„Sobota bude radostí pro každého, kdo ji přijímá jako svědectví Kristovy stvořitelské a vykupitelské moci. Ten, kdo v ní vidí Krista, raduje se v něm. Sobota poukazuje na dílo stvoření jako na důkaz Kristovy vykupitelské moci. Připomíná ztracený pokoj ráje a vypráví o obnoveném pokoji, který se k lidem vrací skrze Spasitele. (TV 181)

2. Jak odráží náš sobotní odpočinek pokoj, který jsme získali spasením v Kristu? Viz Ř 5,1.

SOBOTA – ZNAMENÍ POSVĚCENÍ

1. Přečti si Ex 20,8; Lv 20,7 a 1 Pt 1,15.16. Co mají tyto texty společného?

Bůh nám přikázal „světit“ sobotní den. Abychom tak mohli činit, sami musíme být svatí. Mohou ti, kdo nejsou sami svatí, světit nějaký den? Určitě ne.

Bůh nás vyzývá ke svatosti. Dokazuje to Starý i Nový zákon. Apoštol Petr dokonce mluví o novozákonní církvi jako o svatém národu: „Vy však jste ‚rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu.“ (1 Pt 2,9)

Svatost je však něco, co v nás může vykonat jen Bůh. Měli bychom Bohu umožnit, aby nás sám učil vnímat svatost soboty. Sobota se pak stane znamením této svatosti.

2. „Promluv k Izraelcům: Dbejte na mé dny odpočinku; to je znamení mezi mnou a vámi pro všechna vaše pokolení, abyste věděli, že já Hospodin vás posvěcuji.“ (Ex 31,13; viz Ez 20,12) Co nám tyto verše říkají o tom, jak souvisí sobota s posvěcením?

Výraz „posvětit“, který se nachází v obou textech, pochází ze stejného hebrejského slova jako výraz „svatý“. Oba verše by bylo možné přeložit takto: „Abyste věděli, že já jsem Hospodin, který vás *činím svatými*.“ Sobota tedy není jen znamením ospravedlnění – díla, které Bůh koná pro nás. Symbolizuje také to, co chce Bůh vykonat v nás – dílo posvěcení. Protože celý plán spasení zahrnuje i obnovu, sobota jako symbol stvoření i nového stvoření představuje Boží stvořitelskou moc, která v nás působí přeměnu k Božímu obrazu. Toto dílo bude samozřejmě dokončeno až při druhém příchodu, ale proces našeho posvěcování probíhá už nyní.

3. Sami se nedokážeme ospravedlnit a nemůžeme se ani sami posvětit. Můžeme však spolupracovat s Bohem, který jediný nás může učinit svatými. Jak nám zachovávaní soboty pomáhá spolupracovat s ním v tomto procesu? Přemýšlej nad tím, jak ty sám prožíváš sobotu.

SOBOTA – ZNAMENÍ VĚRNOSTI

Adventisté sedmého dne jsou na základě knihy Zjevení přesvědčeni, že přikázání o sobotě sehraje zvláštní úlohu v událostech poslední doby. V určitém smyslu se sobota stane testem naší věrnosti Bohu. Nebude to však poprvé, co se sobota stane zkouškou.

1. Přečti si v Ex 16 příběh o maně a sobotě. Který verš konkrétně ukazuje na to, že věrnost Izraelitů byla zkoušena jejich ochotou respektovat Boží přikázání o sobotě?

Pozorně si přečti poselství prvního anděla (Zj 14,6.7). Výzva pokleknout „před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ jasně souvisí s přikázáním o sobotě, i když se zde nejedná o doslovný citát z Ex 20. Tomuto spojení ještě dodává na významu to, že v posledních dnech bude rozhodující zkouškou otázka bohoslužby, uctívání Boha. Lidé budou uctívat buď toho, „kdo učinil nebe i zemi“, nebo budou uctívat „sochu (nebo obraz) šelmy“ (Zj 14,7; 13,15). Protože chceme uctívat jen našeho Stvořitele a protože sobota byla ustanovena proto, aby nám jej připomínala, je zřejmé, že sobota sehraje významnou roli při vyvrcholení pozemských dějin.

2. Pozorně si přečti poselství tří andělů ve Zj 14,6-12. Které verše zvláště potvrzují náš postoj k sobotě?

„Sobota bude velkým zkušebním kamenem věrnosti, protože je to zvlášť popíraný článek pravdy. Až budou lidé podrobeni závěrečné zkoušce, bude jasně vymezena hranice mezi těmi, kteří Bohu slouží, a těmi, kdo mu neslouží. Zachovávání nesprávného dne odpočinku v souladu se zákony státu, ale proti čtvrtému přikázání, bude projevem věrnosti moci, která je Bohu nepřátelská. Zachovávání pravé soboty, jako výraz poslušnosti Božího zákona, bude důkazem věrnosti Stvořiteli.“ (VDV 380)

3. Nemusíme čekat na dobu konce, abychom se přesvědčili, že sobota je zkouškou věrnosti. Setkal jsi se s někým, kdo se dostal kvůli sobotě do problémů v práci nebo ve škole? Jak takového člověka můžeš povzbudit k věrnosti Bohu za všech okolností?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Pročti si Žalm 92, který je písní pro sobotní den. Proč se hodí na sobotu? Kde v tomto Žalmu nacházíme spojení mezi stvořením a Božím vykoupením?

V knize Patriarchové a proroci si přečti kapitolu nazvanou „Stvoření“ (21-26) a v knize Velké drama věků kapitolu „Obránci pravdy“ (322-328).

„Ve společenství s Bohem máme účast na jeho svatosti. Protože sobota je chvílemi důvěrného přátelství mezi člověkem a Bohem, stává se znamením celoživotního posvěcení...“

„Bůh nám dal nádhernou příležitost a přednost. V sobotu můžeme zvláštním způsobem odložit stranou všední povinnosti a prožívat hluboké osobní společenství s Bohem Izraele. V tomto důvěrném vztahu se budeme stále víc a více měnit k jeho podobě.“ (Richard Davidson)

Diskusní otázky

1. Jakým způsobem vyjadřuje zachovávání soboty naši důvěru v Boží zaslíbení, že Bůh naplní naše základní potřeby? Jinými slovy, i když bychom mohli vydělat více peněz, pokud bychom pracovali v sobotu, nemáme tak činit. A proto zachovávání soboty vyžaduje víru. Diskutujte o tom.
2. Jak se můžeme chránit před zákonickým chápáním soboty? Vyjmenuj způsoby, jak lze dětem a mladým lidem pomoci pochopit pravý smysl soboty a prožívat v ní radost.
3. Pozorně si přečti Žd 4,1-11. Jaké konkrétní otázky tento text rozebírá? Jak popisuje autor sobotu? O jakém odpočinku se zde mluví?
4. Kdosi jednou psal o zemědělci, který pracoval v sobotu. Autor uvedl, že ke škodě došlo ne na jeho farmě, ale v něm samotném. Co si o tom myslíš?

Shrnutí

Zachováváme sobotu, protože to Bůh přikázal. Sobota je znamením vysvobození, ospravedlnění, posvěcení a naší věrnosti Bohu. Není divu, že ji z tohoto důvodu považujeme za velmi důležitou. Vždyť, jestliže ji Bůh považuje za tak důležitou, potom bychom i my měli uznat její nesmírný význam.

SVATOST SOBOTY

Základní verš

„Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezněš rozkoš v Hospodinu a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit. Tak promluvila Hospodinova ústa.“ (Iz 58, 13.14 ČEP)

„Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobř nazůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova: Tehdy rozkoš mítí budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.“ (Iz 58, 13.14 BK)

Sobotní pozhennání. Židé mají přísloví: „Víc než Izrael drží sobotu, sobota drží Izrael.“ I když je to trochu přehnané, jádro je pravdivé. Sobota je pozhennaná ne pro samotný den, ale proto, že ji pozhennal Bůh. Zachováváním soboty máme účast na tomto pozhennání. Jen ti, kteří toto příkázání dodržují, mohou poznat bohatství a hloubku tohoto skutečného pozhennání. Pochopí také, jak velmi je sobota „drží“.

V minulých dvou týdnech jsme studovali teologii soboty a důvody, proč sobotu zachováváme. Tento týden se zaměříme na to, jak ji zachovávat a jaké pozhennání to přináší.

Týden ve zkratce

Čeho všeho se týká příprava na sobotu?

Je to jen otázka úklidu a vaření, nebo má příprava ještě hlubší smysl? Jak nám sobota pomáhá prohloubit naše vztahy s jinými lidmi a s Bohem? Bible říká, že sobota má být pro nás rozkoší. Co to znamená?

Cílem tohoto studia je, aby po prostudování úkolu byla pro vás následující sobota opravdu krásná.

PRAKTICKÁ PŘÍPRAVA NA SOBOTU

Následující tři texty – Mk 15,42; L 23,54; J 19,31 – mluví o dni přípravy před sobotou. Neposkytují nám však žádné praktické podrobnosti. Bible nám ve skutečnosti nedává příliš mnoho informací o tom, jak se připravit. Protože však sobota je dnem odpočinku, kdy nemáme pracovat, zdá se logické, že den přípravy je určen na to, aby nám pomohl zachovávat sobotu podle přikázání co nejlépe.

1. Napiš několik věcí, které můžeš udělat v den přípravy, abys se svou rodinou mohl v sedmý den odpočinout podle přikázání.

„Bůh vyžaduje, aby jeho svatý den byl zachováván v dnešní době právě tak, jako byl svěcen v době Izraele. Přikázání, které dal Hebrejům, by měli všichni křesťané pokládat za příkaz, který Hospodin uložil jim. Den před sobotou má být dnem příprav, v němž se uchystá vše pro nastávající posvátný den.“ (PP 213)

2. Uvádíme několik námětů, jak se připravit na sobotu. Co byste mohli přidat k následujícímu seznamu?

- a) Každý člen rodiny by měl mít konkrétní zodpovědnost při přípravě na sobotu. I menší děti mohou vykonat práci, která je úměrná jejich věku. Takové rozdělení umožňuje, aby břemeno práce nezatížilo jenom jednoho člena rodiny.
- b) Aby v pátek nebylo příliš mnoho práce, je dobré část z ní vykonat již během týdne.
- c) _____
- d) _____
- e) _____

3. Celá tisíciletí považovali Židé sobotu, včetně přípravy na ni, za rodinnou událost. Uvažuj o tom, jaký užitek má rodina z toho, když spolupracuje při přípravě na sobotu. Co můžeš udělat doma pro to, aby nejen sobota byla radostí, ale aby byla radostná také příprava na ni?

DUCHOVNÍ PŘÍPRAVA NA SOBOTU

Příprava na sobotu není samoučelná. Jejím smyslem je umožnit nám prožít hlubší duchovní zkušenost s Bohem. Jestliže v sobotu odložíme stranou povinnosti každodenního života, vytvoříme si lepší podmínky pro společenství s Bohem. V tom spočívá hlavní smysl soboty. Jestliže to, že zachováváme sobotu, neprohlubuje náš vztah k Bohu, potom nezachováváme svatost soboty; je pro nás jen pouhým dnem odpočinku.

1. Někdo možná „dodržuje“ sobotu. Ale aby byl sobotní den skutečně „svatý“, je potřeba na to pamatovat celý týden. Napiš některé praktické věci, které můžeme udělat v týdnu, nejen v pátek, abychom se duchovně připravili na sobotní den.

U Iz 58,1-13 spojuje Bůh se sobotním dnem činy lásky, milosrdenství a oběti. První verše mluví o pomoci nucným a hned potom je připomínána sobota. Chce nám snad Bůh říci, že kvalita našeho duchovního odpočinku v sobotu je podmíněna našimi všedními činy a vztahy v průběhu týdne? Jestliže naše činy a vztahy během týdne nemají žádný duchovní základ, jak můžeme zakusit plnost duchovního požehnání ze soboty?

2. Ježíše odsoudili lidé, kteří hned potom pospíchali domů, aby zachovali sobotu. Jaké poučení z toho vyplývá pro nás? Jestliže nemáme opravdový vztah s Bohem, má pro nás sobota vůbec smysl?

Příprava na sobotu je nejen součástí přivítání samotného dne, ale i Pána tohoto dne. Není to jen něco, co se týká pouze pátku odpoledne. Je nutné se připravovat celý týden. Jestliže budeme na sobotu a pravdy v ní obsažené pamatovat každý den, můžeme prožít úžasnou zkušenost s Pánem, kterou nelze zakusit v žádný jiný den.

3. I když jsme v týdnu zaneprázdněni prací, co můžeš udělat v pátek odpoledne, aby ses lépe duchovně připravil na sobotu?

SOBOTA – DEN VĚNOVANÝ VZTAHŮM

1. Na které prvky vztahů poukazuje čtvrté přikázání? Ex 20,8-11; Dt 5,15.16

První tři přikázání nám pomáhají zaujmout správný vztah k Bohu. Šest posledních nás vyzývá ke správnému vztahu k ostatním lidem. Mezi nimi stojí čtvrté přikázání o sobotě. Sobota tak propojuje náš vztah s Bohem se vztahem k ostatním lidem.

2. Jakou souvislost má toto spojení se dvěma, jak je Ježíš nazval, nejdůležitějšími přikázáními? Mk 12,30.31

Pro své dvojí zaměření – na Boha i na člověka – je přikázání o sobotě někdy nazýváno „panty“ desek zákona. Drží pospolu nejen dvě desky, ale spojuje především dvě oblasti lidských vztahů – náš vztah k Bohu a k druhým lidem.

3. Jak by mohla sobota obohatit a prohloubit uvedené vztahy?

- a) vztah mezi manžely
- b) vztah mezi rodiči a dětmi
- c) vztah mezi členy sboru
- d) vztah k nečlenům

Sobota prohlubuje nejen náš vztah k Bohu, ale poskytuje nám příležitost mít s našimi přáteli a blízkými mnohem hlubší a smysluplnější společenství, než ve všední den. Jestliže odložíme svou práci stranou a nedovolíme, aby náš čas v tento den vyplňovaly pozemské zájmy, budeme mít možnost oživit naše vztahy s jinými lidmi. I kdyby nic jiného, tak na ně jednoduše budeme mít čas. Není divu, že Ježíš řekl: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu.“ (Mk 2,27)

4. Dobré vztahy nevznikají náhodou. Je třeba je budovat. Společně strávený čas posiluje vztahy víc než cokoli jiného. To je také jeden z důvodů, proč nám Bůh dal sobotu. Jestliže však nevyužijeme všech předností spojených s touto zvláštní příležitostí, pak nám jejich 24 hodin uplyne stejně jako kterýkoli jiný den. Přemýšlej nad tím, jak bys tento vzácný dar soboty a volný čas, který nám poskytuje, využil k prohloubení svých vztahů s jinými lidmi.

SOBOTA NAZVANÁ ROZKOŠÍ I.

„Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným...“ (Iz 58,13)

Adventisté sedmého dne často zápasí s otázkou, jak zachovávat sobotu. Příkázání o tom, že nemáme krást, vraždit nebo uctívat modly, jsou pro nás srozumitelná. Příkázání o sobotě však neobsahuje žádné konkrétní pokyny. Jen příkaz, že nemáme konat žádnou práci. Něco však přece dělat musíme, například jen přichystat snídani.

Bible nás v otázce soboty chce vést k tomu, že ať už ji zachováváme jakkoli, mělo by se jednat o pozitivní zkušenost. V Iz 58,13 je napsáno, že sobotu máme nazvat „rozkoší“. Toto slovo je překladem hebrejského výrazu „oneg“, který znamená být velmi citlivý. Oneg také znamená něco hebkého, jemného a velmi krásného. Vyplývá to z následujícího verše, který říká, že „nalezněš rozkoš v Hospodinu“. Podobnou myšlenku nacházíme i v Ž 37,11: „Ale pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj.“

1. Jak bys vysvětlil zdánlivý protiklad u Iz 58,13, kde se mluví o tom, že se v sobotní den máme zdržet „svých radostí“, a i tak máme sobotu nazvat „rozkošnou“? Neobsahuje tento text přece jen určitý rozpor?

Kromě toho, že sobotu máme zachovávat tak, že v tento den budeme odpočívat, máme ji též nazvat „oneg“, rozkoší. (Židé často nazývali sobotu 'oneg šabbat', dobou radostného společenství v synagoze.) Bůh si tedy přeje, abychom ze soboty měli radost. Sobota by měla být vyvrcholením celého týdne. V sobotu bychom měli mít nejlepší jídlo, nejkrásnější společenství, zkrátka všechno by mělo být „nej“. Jestliže pro nás sobota není radostí, jestliže ji nemůžeme nazvat „rozkoší“, pak při jejím zachovávání někde děláme chybu.

2. Jak bys popsal své prožívání soboty? Je to den, na který se těšíš? Můžeš ji nazvat „rozkoší“? Pokud ne, co uděláš pro to, abys změnil způsob, jak tento svatý den zachovááš?

SOBOTA NAZVANÁ ROZKOŠÍ II.

„Tu nalezněš rozkoš v Hospodinu a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jákoba tě budu živit. Tak promluvila Hospodinova ústa.“ (Iz 58,14)

U Iz 58,13 nám Bůh říká, že sobotu máme nazývat „rozkoší“, zachovat jeho svatý den svatým, ctít ho, nezabývat se svými vlastními záležitostmi, nemluvit o svých vlastních věcech, dokonce ani nedělat to, co se nám líbí.

1. Co to znamená, když nám tento text říká, že nemáme prosazovat své „záliby“? Určitě nám nechce říci, že nemáme v tento den prožívat radost. Jde tu o to, aby to nebyla jen naše vlastní radost. Z čeho má pramenit naše opravdová radost?

2. Iz 58,14 mluví o zaslíbeních pro ty, kdo zachovávají sobotu. Vypiš je a přemýšlej nad tím, co by asi každé z nich mohlo znamenat pro nás dnes.

„Jestliže sobotu nazveme rozkoší, sami prožijeme radost v Hospodinu. On se stane tím, na koho budeme stále víc a více s radostí myslet, o kom budeme rozjímat a komu budeme s radostí věnovat svou nejčistší lásku... Jestliže své úkoly splníme s veselou myslí, budeme odcházet spokojeni a budeme moci říci: Je dobře zde být, je dobré přiblížit se Bohu.“ (Matthew Henry's Commentary)

3. Kromě toho, že je sobota Božím příkazem, je také určitou zkušeností, prožitkem. Je něčím, co musíme prakticky vyzkoušet, abychom to pochopili. Snažit se vysvětlit pravdu o sobotě někomu, kdo ji nezachovává, lze přirovnat ke snaze vysvětlit radost ze spasení úplnému ateistovi. Jako adventisté sedmého dne bychom se neměli ze soboty pouze radovat. Mnohem důležitější je, abychom se radovali ze setkání s Pánem soboty. Co bychom měli udělat pro to, abychom obohatili a prohloubili naše prožívání soboty?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„S příchodem soboty vskutku vítáme království velkého Krále, Všemohoucího, který přichází, aby byl s námi, anebo ještě lépe řečeno, zve nás, abychom s ním strávili 24 hodin ve společenství a oslavování jeho jména. Nechce tím změnit horečné přípravy na sobotu v radostnou naději a očekávání příchodu královského Hosta? Nezmění takovéto chápání svěcení soboty zákonickou povinností v úžasnou rozkoš?“
(Richard M. Davidson)

Diskusní otázky

1. V Bibli nenacházíme žádný podrobný popis toho, jak sobotu správně zachovávat. Proto se o této otázce rozsáhle diskutuje a existuje na ni mnoho rozporuplných názorů. Způsob, jakým i ten nejzásadovější adventista dodržuje sobotu, by kterémukoli ortodoxnímu Židovi připadal nedokonalý. I v církvi se někteří adventisté pohoršují nad tím, jak zachovávají sobotu jiní bratři i sestry. Měla by církev stanovit nějaké směrnice pro zachovávání soboty? Jaké nebezpečí by vzniklo, kdyby se o to pokusila? Jaké nebezpečí však na druhé straně existuje v případě, že církev žádný konkrétní postoj nezaujme?
2. Sobota je i rodinnou událostí. Co mohou rodiče udělat pro to, aby byla sobota i pro děti radostným dnem?
3. Ve třídě sobotní školy vyprávěj ostatním o tom, co ti dává zachovávání soboty.

Shrnutí

Bůh nám říká, že se máme ze soboty radovat. Aby k tomu mohlo dojít, musíme ji nejprve zachovávat. Pomůže nám i to, že se na ni fyzicky i duchovně připravíme. Sobota by měla být radostnou událostí, protože nám umožní prohlubovat náš vztah s Bohem i druhými lidmi. Měli bychom tuto přednost využít tak, jak to Bůh zamýšlel. Potom nejenže sobotu nazveme „rozkoší“, ale budeme se radovat i z dalšího požitání, které Bůh zaslíbil těm, kteří „upustí od svých pochůzek“.

POSELSTVÍ PRVNÍHO ANDĚLA

Základní verš

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěštoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,6.7)

Smysl života. Sociolog Petr Berger napsal: „Není to příjemné ocitnout se v odlehlé části vesmíru zbaven smyslu lidského života.“

Berger má pravdu, není to nic příjemného. Naštěstí vesmír, o jakém mluví, neexistuje. Vesmír, v němž žijeme, byl stvořen milujícím Bohem, který se o nás stará a dal naší existenci účel a smysl. Bůh se o nás nejen stará, ale svou péči projevuje mnoha způsoby. Jedním z nich je i poselství tří andělů ze Zj 14. Jsou to slova lásky, zaslíbení i varování.

Tématem, které tento týden budeme studovat, je poselství prvního anděla. Bůh v něm zvěstuje „věčné evangelium“ o uctívání Boha, soudu a stvoření. Tato témata dávají našemu životu smysl, naději, význam a cíl. Poselstvím prvního anděla nám Pán ukazuje svůj zájem o naše problémy a naznačuje, jak neoddelitelně je spojeno nebe se zemí. Dokazuje nám, že člověk není sám ani v odlehlé části vesmíru. Naopak, je středem jeho milující pozornosti.

Týden ve zkratce

Co znamená výraz „přítomná pravda“?

Proč začíná poselství prvního anděla evangeliem?

Jaká je souvislost mezi soudem a evangeliem?

Proč je výzva uctívat Stvořitele tak důležitá?

Studium tohoto týdne nám pomůže odpovědět na tyto důležité otázky.

VĚČNÉ EVANGELIUM

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6)

Jako adventisté jsme povoláni ke zvěstování poselství tří andělů ze Zjevení 14. Často jej nazýváme „přítomnou pravdou“ (2 Pt 1,12 BK). To znamená, že toto poselství je zvlášť určeno pro naši dobu. V Gn 3,15 dal Bůh Adamovi a Evě zvláštní poselství pro jejich dobu. Noe, Jan Křtitel, apoštol Pavel nebo Martin Luther dostali také poselství pro svou dobu.

1. Přemýšlej o různých poselstvích „přítomné pravdy“, jež zvěstovali různí Boží služebníci. I když se tato poselství mohla v detailech lišit, jádro poselství bylo stejné. Co bylo středem jejich poselství? Zj 14,6

Jan říká, že anděl měl „věčné“ evangelium. Slovo „věčné“ znamená trvale platné, aktuální pro každé období, protože jádrem poselství každé „přítomné pravdy“ je vždy to samé: dobrá zpráva o spasení v Ježíši Kristu. Ať už jsou okolnosti, za kterých Bůh posílá lidstvu poselství, jakékoli, je vždy (1.) zaměřené na Ježíše Krista, který zemřel za hříchy světa, a (2.) zvěstuje, že naše jediná naděje – v jakékoli době a za jakýchkoli okolností – je v něm. Proto není divu, že poselství tří andělů začíná „věčným evangeliem“.

2. Přečti si Zj 13,8 v Bibli kralické. Proč tento text mluví o tom, že Beránek byl zabit od počátku světa, když víme, že Ježíš byl obětován na kříži mnoho let po stvoření světa?

3. Trojandělské poselství začíná „věčným evangeliem“. Co nám to má připomínat o výsavním postavení evangelia v našem životě? Existuje nebezpečí, že dáme přednost jiným důležitým pravdám, např. o sobotě, stavu mrtvých, druhém příchodu atd.?

CO JE TO VĚČNÉ EVANGELIUM?

Jestliže „přítomná pravda“ pro naši dobu začíná „věčným evangeliem“, musíme nejprve porozumět tomu, co je to evangelium. Jak bychom mohli hlásat poselství, když bychom mu sami nerozuměli?

Výraz evangelium znamená „dobrá zpráva“. Tato dobrá zpráva se soustřeďuje na klíčovou událost dějin spasení – na Ježíše Krista umírajícího na kříži za naše hříchy. Zemřel proto, abychom my mohli mít věčný život.

Člověk má jen dvě možnosti: věčný život nebo věčnou smrt. Co nevede k věčnému životu, nutně vede k věčné smrti. Střední cesta neexistuje. „Dobrou zprávou“ proto je, že to, co Ježíš pro nás udělal, umožňuje žít věčně všem, kteří tuto zprávu vírou přijmou.

1. Z jakého důvodu píše apoštol Pavel v 1 K 2,2 o ukřižovaném Kristu? Proč byl ukřižovaný Kristus jádrem jeho zvěsti?

Po pádu člověka do hříchu vznikl problém. Bůh mohl být buď spravedlivý a potrestat hřích, nebo být milostivý a hřích odpustit. Mohl však být zároveň spravedlivý i milostivý? Odpovědí na tuto otázku je Kristus na kříži. Svou spravedlnost dokázal tím, že hřích potrestal. Své milosrdenství tím, že trest za tento hřích nesl Ježíš Kristus za nás. A tak na kříži vidíme vyvrcholení Boží spravedlnosti i milosrdenství. To je důkaz, že Pán „je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše“ (Ř 3,26).

To je podstatou „věčného evangelia“. Středem veškerého dalšího učení, které zvěstujeme, musí být Ježíš Kristus, a to ukřižovaný. To platí i v případě trojandělského poselství.

„Ježíš je živým středem všeho. Zvěstujte Krista v každém kázání. Uvažujte o tomto vzácném klenotu, o milosrdenství a slávě Ježíše Krista; protože Kristus ve vás – naděje slávy.“ (1 SM 158)

2. Každý den si najdi čas a uvažuj o Kristově oběti na kříži a o tom, co to znamená pro tebe osobně. Pověz někomu o své naději. Jestliže budeš jiným lidem vyprávět o ukřižovaném Kristu, posílí se tím tvá vlastní víra.

HODINA JEHO SOUDU

„Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

Po zmínce o věčném evangeliu přichází první anděl s poselstvím o soudu. Volá, že přišla hodina soudu. K evangeliu tedy patří i soud. Jde o dvě části jednoho poselství. S myšlenkou soudu se setkáváme v celé Bibli, dokonce i v Novém zákoně, kde je evangelium představeno v plnosti. Soud není protikladem evangelia. Jestliže si přečteme celé poselství prvního anděla, zjistíme, že soud je součástí věčného evangelia (viz Ř 2,16).

1. Jak nám následující texty pomohou pochopit, že soud může mít pro věrné křesťany pozitivní důsledky?

Da 7,22 _____

Ř 8,1 _____

Žd 7,25 _____

Bible učí, že se každý jednou postaví před soud. Ti, co jsou v Kristu, mají Zástupce, který se u soudu postaví na jejich místo. On už zaplatil za jejich hříchy. A to je důvod, proč nejsou odsouzeni nyní ani u soudu. Zvěstujte tuto dobrou zprávu! Vždyť nás vede k tomu, abychom se ve víře a poslušnosti odevzdali Bohu, který nám daroval tak „slavné spasení“ (Žd 2,3).

2. Benjamín vyrůstal v adventistické rodině. Měl milující a věrné rodiče. Soud mu však byl představen takovým způsobem, že ztratil pokoj a jistotu. Stále žil v děsivé představě, že až bude jeho jméno projednáno u soudu, bude navždy zatracen. Jak bys pomohl člověku, který prožívá něco podobného?

KLANĚJTE SE!

- 1. V poselství prvního anděla je také výzva k uctívání Stvořitele. Jak definuje Bible pravé uctívání Boha? J 4,23.24**

Klanět se představuje uctivou oddanost a věrnost Bohu. Řecký výraz pro „klanět se“, který se objevuje u J 4,23, můžeme překládat jako „vzdát úctu“ nebo „poklonit se před někým“. Toto slovo vyjadřuje postoj pokory, ponižení, uznání a úcty. Klanět se – to je ten nejuctivější projev křesťana ve vztahu k Bohu. Je to duchovní zkušenost vyjadřující naši odpověď Bohu, naše úplné odevzdání se Pánu.

Ježíš ve svém rozhovoru se Samařankou zdůraznil dvě hlavní stránky uctívání Boha. Mluvil o klanění se „v Duchu a v pravdě“. Uctívání se zakládá na pravdě o Bohu. Upřímnost je důležitá, ale nestačí. Poznání pravdy o Bohu připravuje cestu pro správné uctívání. Jak se na Boha díváme, určuje, jaký vztah k němu máme – a ten zas rozhoduje o tom, jak ho budeme uctívat. Druhým aspektem, který Ježíš vyzdvihl, je „Duch“. Abychom mohli Boha správně uctívat, musíme s ním mít duchovní vztah. Duch svatý nás vede k pravé úctě.

- 2. Uctívat někoho patří mezi důležitá témata knihy Zjevení. Nejčastěji se s tímto pojmem setkáváme ve 13. a 14. kapitole. Když si budeš tyto kapitoly číst, všimni si veršů, ve kterých se toto slovo vyskytuje. Porovnej, kdo je v nich uctíván.**

Dvě šelmy ze Zj 13 si činí nárok, aby je každý uctíval. Dokonce učiní ekonomický nátlak na ty, kdo se nebudou klanět drakovi, šelmě a obrazu šelmy. Nejprve tyto mocnosti vydají dekret smrti vztahující se na ty, kteří se odmítnou klanět drakovi. „Obyvatelé země“ (v celé knize Zjevení má toto spojení negativní charakter) se rozhodnou jít za šelmou. Je zde však věrný ostatek, který uctívá jedině živého Boha. Výzva klanět se Bohu je pozváním k navázání životodárného vztahu.

- 3. Jak hodnotíš svůj vztah s Bohem? Uctíváš Boha na základě této pravdy o Bohu? Co ti říká způsob tvého uctívání o tom, jaký vztah máš s Ježíšem?**

TOMU, KTERÝ JE STVOŘITELEM

Adventisté začali hlásat poselství tří andělů v polovině 19. století. Ve stejné době vychází kniha Charlese Darwina „O vzniku druhů“, která svým chápáním počátku, zcela odlišným od biblického, začíná ovlivňovat miliony lidí.

Na tomto pozadí zaznívá výzva prvního anděla klanět se Stvořiteli, jehož stvořitel-ské dílo je konkrétně popsáno v 1. Mojžíšově. Poselství prvního anděla je tak přímou výčitkou evolučnímu chápání vzniku světa.

1. Proč je dnes, kdy lidé všeobecně přijímají evoluční teorii, poselství přítomné pravdy ze Zj 14 tak důležité? Mnozí, kteří se považují za křesťany, se pokoušejí začlenit evoluční teorii do křesťanství. Proč musíme poselství prvního anděla zvěstovat věrně a neochvějně?

Ateista Carl Sagan popisuje evoluční teorii jako víru, že „lidské bytosti (a všechny ostatní druhy) se pomalu a postupně vyvinuly přirozeným procesem z nižších forem života bez jakéhokoli Božího zásahu“. Navzdory tomu mnozí lidé zastávají názor, že toto dogma (i ateisté mají svá dogmata) je slučitelné s křesťanstvím. Jen ti, kteří neuznávají biblickou zprávu o stvoření, se snaží sloučit evoluční teorii s křesťanskou vírou.

„Povinnost uctívat Boha vyplývá z toho, že je Stvořitel, jemu vděčí všichni za to, že existují. Kdykoli Bible uvádí, že Bůh má nárok na úctu a uctívání před pohanskými modlami, vždy to odůvodňuje doklady jeho stvořitelské moci. «Všechna božstva národů jsou bůžci, ale Hospodin učinil nebe.» (Ž 96,5) «Ke komu mě chcete připodobnit, aby mi byl roven?» praví Svätý. K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno?» (Iz 40,25.26) «Toto praví Hospodin, Stvořitel nebe, onen Bůh, jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil...: Já jsem Hospodin a jiného už není.» (Iz 45,18)“ (VDV 277)

2. Karolína studuje na křesťanské škole, kde jeden z učitelů, i když to nemyslí zle, se snaží spojit evoluční teorii s biblickým učením. Jak se může bránit tomu, co ohrožuje její víru? Jak jí může pomoci pevná víra v poselství prvního anděla?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Vzdát Bohu slávu znamená zjevovat jeho charakter, a tak lidem ukázat, jaký je Bůh. Ať už zjevujeme Otce nebo Syna jakkoli, vyvyšujeme tím Boha.“ (7 BC 979)

Diskusní otázky

1. Všimni si celosvětového rozsahu poselství třetího anděla. Co nám to říká o důležitosti podporovat misijní dílo na celém světě?
2. Vyjmenuj způsoby, jakými můžeme v církvi vést členy k úctě, aniž bychom potlačili ducha svobody a radosti z bohoslužby?
3. Jakým způsobem můžeme zvěstovat poselství prvního anděla křesťanům, kteří nejsou adventisty, a lidem, kteří nejsou křesťany? Můžeme použít stejnou metodu, nebo je třeba ke každé skupině přistupovat odlišně? Vysvětli svůj postoj.
4. Proč je poselství prvního anděla poselstvím naděje a jistoty?

Shrnutí

Bůh má pro každou dobu „přítomnou pravdu“. I když se jednalo o konkrétní poselství, vždy se soustřeďovalo na podstatnou pravdu celých lidských dějin – Krista, a to ukřižovaného. I poselství prvního anděla začíná pravdou o ukřižovaném Kristu, ze které vyplývají ostatní pravdy. V poselství prvního anděla je zahrnut také soud, dobrá zpráva pro ty, kterým je Ježíš Zástupcem a Obhájcem. Poselství prvního anděla nás také vyzývá klanět se, protože tím, koho uctíváme, ukazujeme, komu ve skutečnosti sloužíme. Klanění je vnějším vyjádřením toho, co se odehrává v našem srdci. Jsme vybídnuti pokleknout před tím, „kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7). Je to zvlášť důležité v době, kdy evoluční teorie vážně oslabuje křesťanskou víru. Není divu, že poselství prvního anděla je součástí toho, co nazýváme „přítomnou pravdou“.

ZKOUŠKA VĚRNOSTI

Základní verš

„Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,12)

Ruský spisovatel Fjodor Michajlovič Dostojevskij jednou napsal, že „člověk nemůže žít, aniž by něco neuctíval“. Poselství druhého a třetího anděla ze Zj 14 v sobě nese stejnou myšlenku. Mluví však o určitém extrému, o kterém tento spisovatel nemohl vědět. Velmi brzy totiž nastane doba, kdy se každý člověk, ať už se nachází kdekoli, bude muset rozhodnout, koho nebo co bude uctívat.

Poselstvím prvního anděla byla výzva klanět se Stvořiteli. Poselství druhého a třetího anděla je varováním pro ty, kteří uctívají něco jiného. Jejich úděl, jak to třetí anděl jasně říká, není vůbec záviděníhodný (Zj 14,10.11).

Současně však tito andělé popisují ty, kteří se odmítli podřídit nátlaku světa a kteří svou vírou a poslušností opravdu dokazují, že uctívají toho, kdo stvořil nebe a zemi. Jaký zásadní rozdíl je mezi nimi?

Týden ve zkratce

Když druhý anděl upozorňuje na Babylón, mluví o starobylém národu, který už dávno zanikl. V poslední době se tento svět rozdělí na dvě protikladné skupiny. Podle čeho se bude v závěrečném konfliktu určovat, kdo stojí na té či oné straně?

Jestliže jsme spaseni vírou, ne ze zákona, proč potom bude poslušnost zákonu sehrávat tak důležitou roli v posledním konfliktu?

Tyto a další otázky se stanou předmětem našeho studia v tomto týdnu.

„TEN VELKÝ BABYLÓN“

Britský spisovatel Charles Dickens napsal knihu „Příběh dvou měst“. Někteří lidé říkají, že v Bibli jde vlastně o dvě města – Jeruzalém a Babylón. Jeruzalém je symbolickým znázorněním těch, kteří uctívají pravého Boha „v Duchu a v pravdě“ (J 4,23). Koho nebo co symbolizuje Babylón? Ten, kdo přemýšlí o poselství druhého anděla ze Zj 14, které nás upozorňuje na „pád tohoto velkého města“, musí na tyto otázky hledat odpověď.

1. Srovnej Zj 14,8 a Zj 18,1-10. Zdá se, že Zj 18 opakuje stejnou myšlenku, jen uvádí více informací. Z obou textů vypiš charakteristické vlastnosti Babylónu, které nám pomohou určit, koho Babylón představuje.

Ve Zjevení je „Babylón symbolem všech odpadlých organizací a jejich představitelů, a to od starověku až po dobu konce“. (7 BC 830)

Tento symbol se zde používá proto, že ve Starém zákoně Babylón jako mohutný náboženský a politický celek pronásleduje Boží lid, Jeruzalém. I když je větší a silnější než Jeruzalém, je nakonec poražen a zničen. Boží lid je však díky Božímu nadpřirozenému zásahu zachráněn. Když porovnáme popis údělu doslovného Babylónu s údělem duchovního Babylónu, pochopíme, proč je tento symbol tak příhodný (viz Iz 47,1; Jr 25,12; 50,1; Zj 16,12-21).

2. I když možná někteří namítnou, že „všechna náboženství přivádějí člověka k Bohu, jen různými cestami“, Bible jasně učí, že existují i falešná náboženství, která bude Bůh jednoho dne soudit. Musíme však být velmi opatrní, než označíme jednotlivce, že patří k některému z těchto falešných náboženství. Přečti si Zj 18,4. Co text říká o nebezpečí, jež nám hrozí, že s Babylónem odsoudíme i ty, kteří jsou „ještě v něm“?

KONFLIKT DVOU SKUPIN

Po druhém andělovi, který ohlašuje pád Babylónu, přichází třetí anděl s poselstvím o Božím soudu nad těmi, kteří se klaní šelmě a jejímu obrazu. Jde o stejnou šelmu, o níž se mluví ve Zj 13,1-10 a která představuje spojení církve se státem. Po staletí řídí tato mocnost celý křesťanský svět. Přečti si, co o této šelmě píše apoštol Pavel v 2 Te 2,2-4 a Daniel v 7, 8.20-25; 8,9-12. Když církev, které opustily pravdu o ospravedlnění z víry, spojí svou moc se státem a uzákoní svou falešnou věrouku, vytvoří tak obraz šelmy.

1. O jakých dvou skupinách lidí hovoří třetí anděl? Na základě čeho budou takto rozděleni? Zj 14,9.12

„Během tohoto posledního konfliktu vzniknou dvě rozdílné skupiny lidí. Jedna bude obhajovat evangelium lidských smyšlenek a bude uctívat šelmu a její sochu... Závěrečný spor se týká pravého a nepravého uctívání a skutečného a falešného evangelia. Když se tento spor ve světě jasně projeví, pak ti, kteří odmítli Boží památník stvoření – biblickou sobotu – a rozhodli se zachovávat a ctít neděli, i když si plně uvědomovali, že to není den, který pro bohoslužbu určil Bůh, obdrží „cech (pečeť) šelmy“. Tato pečeť je symbolem vzpoury. Šelma si osobuje právo změnit den bohoslužby a poukazuje, že si osobuje autoritu i nad Božím zákonem.“ (Adventisté sedmého dne věří, str. 211)

Druhou skupinu lidí v poselství třetího anděla tvoří ti, „kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12). Věří, že Kristova spravedlnost je jejich jedinou nadějí na záchranu. Milují Boha – a protože ho milují, zachovávají jeho přikázání (1 J 5,2.3).

2. Michal odešel z církve, když se mu rozpadlo manželství. Stále věří všem pravdám, ale nedodržuje je. Svým rodičům řekl, že když začne pronásledování, připojí se k církvi a začne znovu zachovávat všechna přikázání. Proč je takový způsob uvažování nebezpečný? Jak bys přesvědčil člověka, jako je Michal, že jestliže nebude poslouchat Boha nyní, je pravděpodobné, že ho nebude poslouchat ani poté, kdy budou okolnosti mnohem těžší?

PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ A VĚRNOST JEŽÍŠI I.

1. Přečti si uvedené texty a vypiš dvě myšlenky, které jsou v rámci verše propojené.

Dt 11,13 _____

Dt 19,9 _____

J 14,15 _____

1 J 5,2.3 _____

Jak často slyšíme lidi říkat, že nejdůležitějším slovem Nové smlouvy je „láska“. Proto nemusíme zachovávat stará přikázání, stačí jen milovat Boha. Uvedené texty však ukazují, jak silně je láska k Bohu spojena se zachováváním jeho přikázání. Každý může říci, že miluje Boha. Ale jen život každého ukáže, zda je tomu opravdu tak.

2. Co v tomto kontextu znamenají slova: „Láska je naplněním zákona.“ (Ř 13,8-10)?

Poselství třetího anděla mluví o dvou zcela protikladných skupinách lidí. Žádná třetí skupina neexistuje. V tomto velkém sporu nemůže nikdo zůstat neutrální. Buď lidé uctívají šelmu a její obraz, nebo uctívají Stvořitele (Zj 14,6-12). První skupinu čeká věčné zatracení, tu druhou věčný život s Kristem. Čím se tyto dvě skupiny lidí od sebe liší? O jedné z nich je napsáno, že do ní patří ti, kdo zachovávají „Boží přikázání“. To ale znamená, že zachovávají všechna, nejen některá. Apoštol Jakub totiž napsal: „Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem. Vždyť ten, kdo řekl: ‚Necizoložíš,‘ řekl také: ‚Nezabiješ.‘ Jestliže necizoložíš, ale zabíjíš, přestupuješ zákon.“ (Jk 2,10.11)

3. Proč je důležité milovat Boha? Zkoumej svůj život a polož si otázku: Skutečně Boha miluji? Pokud ano, jak tuto lásku dáváš najevo? Pokud ne, co můžeš změnit, aby tomu tak bylo?

PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍ A VĚRNOST JEŽÍŠI II.

Poselství třetího anděla mluví o úplném protikladu mezi zachráněnými a zatracenými v době konce. Tento anděl připomíná dvě základní charakteristické vlastnosti spasených: to jsou ti, kteří „zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“. Pokud jde o přikázání, je to srozumitelné. Jde o mravní zákon, napsaný Božím prstem na kamenné desky ve starozákonní době a je dokonale vyjádřen a představen v osobě Ježíše Krista v Novém zákoně.

1. Co je to „věrnost Ježíši“ (ČEP) nebo „víra v Ježíše“ (BK)?

Poselství třetího anděla jasně ukazuje, že kromě poslušnosti zákona je i „víra v Ježíše“ důležitým rozlišovacím znamením Božího lidu. Tento výraz nacházíme také v Ř 3,21.22: „Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří.“

Zachovávat Boží přikázání jsme schopni pouze vírou v Ježíše. Slovní spojení „víra v Ježíše“ je v některých překladech přeloženo jako „víra Ježíšova“, což někteří chápou jako dogma nebo učení o Ježíši. Další tomu rozumějí tak, že tito lidé zrcadlí ve svém životě víru, jakou projevil Ježíš, když žil na této zemi.

2. Přečti si Zj 14,12. Uvažuj o tom, který výklad se ti zdá nejvhodnější. Musí výraz „víra Ježíšova“ představovat jen jedno z těchto vysvětlení? Nemůže zahrnovat všechna?

Ať už je význam pojmu „víra Ježíšova“ jakýkoli, je jasné, že ti, kdo budou žít v posledních dnech, budou Ježíšovými věrnými následovníky. Budou to lidé, kteří budou Ježíše znát, Ježíše milovat a kteří mu budou důvěřovat. A to nejen pokud jde o spasení nebo o schopnost „zachovávat Boží přikázání“, ale zvláště tehdy, kdy se celý svět postaví proti nim. Zj 14 mluví o vyváženosti mezi vírou a skutky. Ti, kdo milují Boha a věří v něj, projeví tuto lásku a víru skutky poslušnosti Božích přikázání.

3. „Véra Ježíšova“, „víra v Ježíše“ nebo „věrnost Ježíši“. Ať už tomu rozumíme jakkoli, je to něco nesmírně cenného. Co můžeme udělat pro to, abychom si uchovali dar víry?

ZÁKON, EVANGELIUM A ZÁVĚR DĚJIN

1. „Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ (Ř 3,28)
2. „Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.“ (Zj 22,14 BK)

Poselství prvního anděla začíná „věčným evangeliem“ – důležitou zprávou o tom, že Ježíš zemřel za naše hříchy, abychom my, kteří jsme Boží zákon porušili, mohli být spaseni. Kristus totiž jako člověk naplnil všechny požadavky zákona místo nás. Poselství třetího anděla zároveň popisuje Boží věrné následovníky jako ty, kteří na rozdíl od těch, jež přijali znamení šelmy, zachovávají zákon (přikázání). Zjednodušeně řečeno – ti, kteří budou v posledních dnech zachovávat zákon, budou spaseni, zatímco ti, kteří budou zákonem pohrdat, budou zatraceni.

3. Jestliže jsme spaseni jediň vírou v Ježíše, a ne poslušností zákona (Ř 3,28), představuje naše chápání událostí poslední doby jistou formu legalizmu? Zachovávaní soboty je rozhodujícím faktorem, pokud jde o přijetí znamení šelmy, či přijetí znamení od Boha. Učíme tím, že jsme spaseni ze skutků?

Jk 2,18 nám pomáhá správně odpovědět na tyto otázky. I když skutky nás nikdy nemohou spasit, jejich prostřednictvím se projevuje naše víra. Poslední generace bude spasena stejně jako lidé žijící před nimi – vírou v Ježíše Krista jako Spasitele.

Ježíš není jen naším Spasitelem, ale i naším Pánem. Jeho přijetí se v našem životě projeví poslušností všech jeho přikázání. Ti, kdo odmítnou znamení šelmy, nejsou spaseni proto, že zachovávali sobotu nebo jiné „Boží přikázání“. Jsou spaseni díky tomu, co Kristus jako jejich Spasitel pro ně vykonal. Svou vděčností dokazují, že Ježíš je také jejich Pánem. Když zůstanou Bohu věrni i v době pronásledování, mohou celému vesmíru odhalit to, co Ellen Whiteová nazývá „plnost Boží lásky“ (SA 9).

4. Proč je důležité, aby víra a skutky byly ve vzájemné harmonii?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize proroka Daniele si přečti, co se přihodilo Danielovi a jeho přátelům, když chtěli zůstat věrni Bohu. Jak ti může pomoci jejich zkušenost?

V knize Velké drama věků si přečti kapitoly „Svoboda svědomí ohrožena“ (354-365) a „Poslední varování“ (379-384).

„Sobota bude velkým zkušebním kamenem věrnosti, protože je to zvlášť popíraný článek pravdy. Až budou lidé podrobeni závěrečné zkoušce, bude jasně vymezena hranice mezi těmi, kteří Bohu slouží, a kdo mu neslouží. Zachovávání nesprávného dne odpočinku v souladu se zákony státu, ale proti čtvrtému přikázání, bude projevem věrnosti moci, která je Bohu nepřátelská. Zachovávání pravé soboty jako výraz poslušnosti Božího zákona bude důkazem věrnosti Stvořiteli. Jedna část lidí přijetím znamení podřízenosti světské moci přijme znamení šelmy, druhá, která se rozhodne, že zůstane věrná Boží autoritě, přijme Boží pečeť.“ (VDV 380)

Diskusní otázky

1. Proč jsou mnozí svedeni Babylónem, když Bible jasně upozorňuje na jeho učení? Co je naší povinností vůči těm, kteří jsou v Babylóně?
2. Proč je Boží rozsudek nad Babylónem a jeho stoupenci tak přísný? Jakou „dobrou zprávu“ (evangelium) nacházíme v poselství tří andělů?
3. Bible učí, že zákon definuje, co je to hřích (Ř 7,7). Kdyby tedy neexistoval zákon, nebyl by ani hřích. Dá se tak dokázat věčná platnost zákona? Jinak řečeno, jak mohl existovat hřích, když nebyl zákon? Stálá existence hříchu dokazuje stálou existenci zákona. Diskutujte o této myšlence.

Shrnutí

Na tomto světě existují v podstatě dvě skupiny lidí: ti, kteří žijí v duchovním Babylóně, a ti, kteří žijí v duchovním Jeruzalémě. V posledních dnech se budou tyto dvě skupiny lidí od sebe jasně lišit. „Obyvatelé“ obou měst totiž svým jednáním dokazují, koho uctívají. Boží lid, duchovní Jeruzalém, bude uctívat Boha jako svého Stvořitele. To se projeví láskyplnou poslušností všech jeho přikázání. „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká.“ (1 J 5,3) Naopak ti, kteří odmítají Boží výzvu klanět se mu, svým odmítavým přístupem dokazují, že ve skutečnosti uctívají někoho jiného.

BOŽÍ DAR NESMRTELNOSTI

Základní verš

*„Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života.“
(1K 15,22)*

Co následuje po smrti. Devatenáctiletá Kateřina se stala křesťankou a navštěvovala velký evangelikální sbor. V otázkách víry si s matkou nerozuměla. Vždy, když jí chtěla vyprávět o evangeliu, matka jednoduše pokrčila rameny a řekla: „Je pravdou všechno, co říkáš; určitě se nemýlíš ani v tom, jak je to s dobrem a zlem. Ale všichni skončíme stejně, tak proč by záleželo na tom, čemu věříme?“

Zanedlouho její matka zahynula při autonehodě, aniž by přijala Krista jako svého Spasitele. Za několik týdnů po pohřbu Kateřina slyšela kázání na téma „Až za hrob – je smrt skutečná?“. Kazatel ve snaze popsat úděl zatracených živě vykresloval jejich neustálé utrpení v pekelném ohni. Kateřina jen stěží dokázala vyslechnout kázání do konce. Děsila ji představa, že matka trpí v pekle Božího nekonečného hněvu. Hned druhý den se svěřila se svými obavami svému spolupracovníkovi Robertovi, také křesťanovi, který jí řekl: „Katko, tvoje matka nehoří v pekle. Chceš doopravdy vědět, kde se teď nachází a jaký bude její úděl, pokud nebude zachráněna?“ Kateřina přikývla. Tento úkol nám ukáže, co se Kateřina od Roberta dozvěděla.

Týden ve zkratce

Jaký byl první hřích člověka?

Jaký nenápadný podvod satan použil, aby Eva uvěřila té nejtroufalejší lži?

Mají lidé přirozenou nesmrtnost? Pokud ne, jak ji lze získat?

Je názor, že mrtví hned po smrti dostanou svou odplatu nebo trest, v souladu s Písmem?

Proč musí na konci dějin odsouzení hořet v ohnivém jezeře?

ČLOVĚK CHCE BÝT BOHEM

„Hřích člověka spočívá v tom, že chce sám sebe učinit bohem.“ (Reinhold Niebuhr)
 Bible hned na začátku říká, že Bůh stvořil člověka „ke svému obrazu“. Jak vzácná pocta a přednost! Když filozofové a vědci tvrdí, že lidé nejsou nic víc než „myslicí zvířata“, tedy bytosti, které se například od žab liší v podstatě jen tím, že jsou na vyšším stupni evolučního vývoje, nemohou být pravdě vzdálenější.

I když je člověk stvořen k Božímu obrazu, není Bohem. Být stvořen k Božímu obrazu není to samé jako být Bohem.

V 1. Mojžíšově 3,5 si přečti, co řekl had Evě: Jestliže bude jíst z toho stromu, bude „jako Bůh“. Ironií bylo, že Eva již byla „jako Bůh“, protože byla stvořena k Božímu obrazu. Když Eva hada poslechla, poskvnila původní Boží obraz a stala se *méně* podobná Bohu. Navzdory tomu Eva poslechla satana proto, že chtěla být „jako Bůh“!

1. Nebyl to pouze problém Evy. Pročti si uvedené texty a všimni si, co mají společného.

Iz 14,13.14 _____

Ex 28,2.6 _____

2 Te 2,3.4 _____

Ve snaze „být Bohem“ začal člověk jednat jako satan, jehož hříchem bylo, že „se chtěl postavit na roveň Bohu“ (1 SP 18). Většina z nás neříká, že chce být jako Bůh. Pokud si však chceme dělat své vlastní věci, chodit svou vlastní cestou, řídit se svými vlastními pravidly, sami určovat, co je dobro a zlo, v určitém smyslu se snažíme postavit na roveň Bohu. Jaká škoda, vždyť ve spojení s Bohem se můžeme těšit ze zaslíbení, že obdržíme něco, co náleží Bohu – věčný život. Jestliže však chceme být sami bohy, toto zaslíbení se na nás už nevztahuje.

2. Jak se nenápadně pokoušíme sami sebe postavit na roveň Bohu?

DRUHÁ LEŽ

1. V Gn 3,1-7 si přečti záznam o pádu člověka. Jaká první lež je zaznamenána v Bibli?

Jestliže jsi odpověděl „nikoli, nepropadnete smrti“ (v. 4), neodpověděl jsi správně. To je už druhá lež. O první lži se píše v Gn 3,1, kde se satan ptá Evy: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě? To Bůh neřekl. Naopak, Bůh jim řekl, že ze všech stromů v zahradě, kromě jediného, mohou jíst (2,16.17). Satan však použil tento první nepatrný klam, aby si připravil cestu pro svůj druhý, největší a nejnebezpečnější podvod. I dnes ho lidem předkládá se stejnou Istí a tajemností jako Evě v zahradě Eden. Prvním klamem si připravil cestu pro druhý, druhým pro třetí – jestliže neuposlechnou Boží příkaz, budou pryč „jako Bůh“.

2. Vyjmenuj několik důvodů, proč lidé věří satanu, že budou žít věčně, i když zjevně neposlouchají Boha.

Satanově lži o tom, že člověk po smrti ve skutečnosti neumírá, věří téměř každý, dokonce i někteří křesťané. Ti by však měli vědět, že Bible o smrti říká, že se jedná o spánek (Jb 14,12; Kaz 9,5.6.10; Ž 6,6; 115,17; 146,4). Knihy, filmy, videokazety a televizní pořady dnes v různých obměnách znovu a znovu opakují to, co satan řekl Evě v zahradě Eden. Víra v lidskou nesmrtelnost je tak silná, že existují i vědecké studie o tom, co se odehrává po smrti. Pro mnohé jsou důkazem, že i po smrti žijeme dál, pouze v jiné formě a v jiné dimenzi.

3. Celý svět je zaplaven materiály, které mluví o posmrtném životě. Mnozí křesťané však vědí o tom, jaká je pravda. Jaké praktické kroky mohou učinit, aby se chránili před podvodem? Jak bys někomu, kdo věří, že mrtví žijí dál, vysvětlil, jaká je pravda?

BOŽÍ DAR A MZDA HŘÍCHU

1. Kdo jediný má nesmrtelnost? 1 Tm 6,16

Bůh je zdrojem i udržovatelem života. Žádná živá bytost nežije nezávisle na něm. O křesťanech je v Novém zákoně napsáno, že hledají nesmrtelnost (Ř 2,7). To znamená, že ji nemají, i když se všeobecně v literatuře, dokonce i v náboženské, tvrdí opak.

2. Jaký dar obdrželi znovuzrození křesťané už nyní, v tomto smrtelném životě? J 5,24

Kristus, jako náš Spasitel, je zosobněním věčného života. Věčný život nezískáváme díky svým dobrým vlastnostem. Je to dar, který obdržíme, jestliže přijmeme Kristovu zástupnou oběť a jeho život. Ale i ti, kteří v něm mají věčný život, upadají do spánku smrti. „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ (J 11,25) Všimněme si, že Kristus v tomto verši neříká: „I když zemře, stále žije.“ Ježíš naopak prohlásil, že vzkříšení těch, kteří zemřeli ve víře v něj, je věcí budoucnosti. (J 5,28.29)

Mít věčný život v Kristu už nyní neznamená, že bezprostředně po smrti je člověk vzat do nebe. Bible mluví o tom, že i když musíme „spát“ v hrobě, máme zaslíbení vzkříšení při příchodu Ježíše Krista (J 11,11-14).

3. Mnozí křesťané se domnívají, že spravedliví jsou hned po smrti vzati do nebe k Bohu, zatímco nespravedliví odchází hned do pekla. Toto učení však s sebou nese mnoho otázek. Nejtěžší je vysvětlit Kristův výrok, že když se vrátí s anděly ve slávě svého Otce, „tehdy odplatí každému podle jeho jednání“ (Mt 16,27). Tento výrok však snadno pochopíme, pokud věříme, že mrtví spí v hrobě. Ale těm, kteří zastávají názor, že mrtví se už nyní těší ze své odměny, působí tento verš problém. Proč?

4. Jestliže spravedliví a bezbožní mrtví nespí v hrobě až do doby soudu, ale dostali svou odměnu nebo trest hned po smrti, které další biblické verše pak ztrácejí svůj smysl?

KRISTUS – VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT

Kristus je základem života věřícího člověka. Prostřednictvím Ducha svatého přebývá v našich srdcích. Jan říká: „Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.“ (1 J 5,12) Můžeme být sice živí biologicky, emocionálně a intelektuálně, a přitom být „mrtví“, tedy oddělení od zdroje života a nepochopit jeho smysl. Můžeme být „mrtví pro své viny a hříchy“, jak říká apoštol Pavel (Ef 2,1).

1. V čem spočívá podstata věčného života? J 17,2.3

„Suma a podstata křesťanské milosti a zkušenosti je obsažena ve víře v Krista, v poznání Boha a jeho Syna, kterého poslal...“

„...Nejlepším svědectvím je; když se poznání Boha a Ježíše Krista projeví v povaze člověka. Je to klíč k otevření bran nebeského města. Božím záměrem je, aby se takové poznání Boha projevilo v povaze všech, kteří přijmou Krista.“ (TMKH 104) Bůh si přeje, aby ve znovuzrozeném křesťanovi „vládla milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána“ (Ř 5,21).

2. Při které historické události Ježíš vzkřísí vykoupené? 1 Te 4,14-17

Nesmrtelnost je vykoupeným udělena jako dar při Kristově druhém příchodu. Vzkříšení budou mít oslavené tělo, které nebude podléhat nemocem, stárnutí, únavě ani jakékoli degeneraci. Vykoupení budou tělesně i duchovně oslaveni. V tomto dokonalém stavu budou mít věčný život (Kristův život v sobě) a nesmrtelnost (v neporušitelném těle jako měl také Kristus) (Fp 3,20.21). Do té doby však pokojně spí.

3. Nezáleží na tom, zdali člověk zemře v Kristu mnoho let nebo pouze dva týdny před vzkříšením – oběma se smrt bude zdát stejně „dlouhá“. Zemřou a následující událostí, kterou si uvědomí, bude vzkříšení při druhém Kristově příchodu. Vykoupení budou mít dojem, že věčný život nastal hned po smrti. Co nás to učí o Boží dobrotě?

VZKRÍŠENÍ SPRAVEDLIVÝCH A NESPRAVEDLIVÝCH

1. Včera jsme řekli, že spravedliví mrtví budou vzkříšeni „v poslední den“. Kdy tento den nastane? 1 Te 4,14-17

Při druhém příchodu Kristus vzkřísí a oslaví spravedlivé mrtvé a spolu s proměněnými živými je vezme do svého nebeského království. Tam budou spolu s ním vládnout po tisíc let – touto událostí vlastně začíná tisíciletí. V této době budou mít vykopení příležitost získat odpověď na své otázky ohledně mnoha složitých a nevysvětlených problémů (1 K 4,5; 6,3; Zj 20,12).

2. Kristus mluví o dvou vzkříšeních. Jedno je vzkříšení k životu, druhé vzkříšení k soudu (J 5,29). Kdy nastane vzkříšení k soudu? Zj 20,5-9

Na konci tisíciletého království se Pán se svými svatými vrátí na zem, aby vykonal soud nad těmi, kteří odmítli jeho pravdu a spasení (viz VDV 415-425).

Hněv a vzpoura odsouzených po jejich vzkříšení svědčí o tom, že ani pohled na plné zjevení Boží slávy v jejich srdcích neprobudí touhu po pokání a spravedlnosti (Zj 20,7-9). Jsou ve velmi silné opozici vůči Bohu stejně jako satan. Tím, že je Bůh zničí a ukončí jejich život, jim vlastně prokáže milost.

3. Uvažujte o následující myšlence: Kdyby peklo bylo věčné, zlo by ve skutečnosti zvítězilo, protože by existovalo navždy. Obrazně řečeno, anděl s plamenným mečem, který hlídal cestu ke stromu života, nesplnil svůj úkol.

4. Simone Weilová řekla, že „pomsta je touhou po nevyhnutelné rovnováze“. Lidská spravedlnost však vede téměř vždy k falešné stabilitě a rovnováze. Dokonalý Bůh konečným zničením bezbožných uplatní dokonalou spravedlnost. Peklo neznamená věčné trápení, ale úplné zničení, kdy Bůh vezme dokonce spravedlnost do svých rukou. Jak pomáhá křesťanům správné pochopení „pekla“ vyrovnat se s nespřavedlností v dnešním světě?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Velké drama věků si přečti kapitoly „Tajemství nesmrtnosti“ (335-346) a „Můžeme mluvit s mrtvými?“ (347-353).

„Učení o věčně hořícím pekle staví do nesprávného světla Boží dobrotivý charakter. Toto rozšířené dogma přivedlo tisíce lidí k univerzalizmu (nauce, že nakonec budou všichni spaseni), nevěře a ateizmu.“ (1 T 344.345)

„Satan dostane lidi na svou stranu pomocí dvou podvodů – lži o nesmrtnosti duše a lži o posvátnosti neděle...“

„...Spiritizmus se dnes velmi přizpůsobuje křesťanství, proto má i větší moc lidí oklamat a podvádět. Satan se přizpůsobuje moderní situaci. Ukazuje se lidem jako anděl světla. Pomocí spiritizmu bude konat zázraky, uzdravovat nemocné a předvádět nesporně nadpřirozené úkazy. A protože duchové budou ujišťovat, že věří Bibli, a budou projevovat úctu k církevním institucím, budou lidé jejich působení přijímat jako projev Boží moci.“ (VDV 369.370)

Diskusní otázky

1. Jaký vliv má poznání, že Bůh nenechá bezbožné ve věčném trápení, na tvé chápání Božího charakteru a spravedlnosti? Co by sis myslel a Božím charakteru, kdybys nevěděl o konečné odplatě bezbožných?
2. Jaký postoj zaujmeš k člověku, který tvrdí, že je ve spojení s mrtvými? Jak bys mu vysvětlil, že i když jeho zkušenost je reálná, chápe ji nesprávně?
3. Apoštol Pavel říká, že zesnulí spravedliví jsou „mrtví v Kristu“ (1 Te 4,14.16). Co nám to říká o tom, jak Kristus vnímá ty, které vzkřísí a přijme do své slávy a svého království?

Shrnutí

Věčný život a nesmrtnost jsou dary, které jsou spojené se spasením v Kristu. Padlé lidské bytosti nemají v sobě přirozenou nesmrtnost. Smrt je nevědomý spánek v hrobě až do vzkříšení. Ti, kteří zavrhnou Boží lásku, spasení a pravdu, zavrhnou samotný život. Bůh respektuje jejich rozhodnutí a ukončí jejich existenci na konci soudu.

SVĚTLO A STÍN – POZEMSKÁ SVATYNĚ

Základní verš

„Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich.“ (Ex 25,8)

Stín budoucích věcí. Obřady starozákonní svatyně symbolizovaly Kristovo vykupitelské dílo. Obraznou formou představovaly celý plán vykoupení. Tyto obřady byly stínem budoucích věcí a zároveň napodobením větších, nebeských skutečností. Pokud je pochopíme, lépe pochopíme i celou otázku spasení.

Když Bůh přikázal Mojžíšovi postavit svatyni podle vzoru nebeské svatyně, neměl v úmyslu označit ji za jediné bohoslužebné místo pro izraelský národ. Svatyně měla být názornou učební pomůckou pro pochopení oběti a díla Ježíše Krista, které začalo jeho prvním příchodem. Ukazovala také na svatyni v nebi – na střed Ježíšovy nebeské služby, kde se odehrávají závěrečné události dramatu vykoupení. V tomto úkole se zaměříme na to, jakou úlohu měla pozemská svatyně. Pomůže nám to pochopit, jak Bůh s konečnou platností vyřeší problém hříchu. Při studiu pochopíte celý plán spasení, stejně tak jako to, oč jde ve vesmírném sporu mezi Ježíšem a satanem.

Týden ve zkratce

Podle jakého vzoru byla postavena pozemská svatyně?

Mohly její obřady přinést spasení?

Co symbolizovala služba ve svatyni?

Jaký význam měly každodenní a výroční obřady?

Jaký význam měl obětní beránek?

Co se můžeme naučit ze svátků – jako např. Hod beránka, Den smíření, Svátek stánků?

Do konce týdne se zřejmě nestaneme odborníky na Starý zákon, ale nepochybně lépe pochopíme otázky spojené se spasením.

NEBESKÝ VZOR

Pozemská svatyně, vytvořená člověkem, byla postavena podle skutečného vzoru v nebi. Nebyla pouhou napodobeninou něčeho, co Mojžíš s Izraelci viděli u sousedních pohanských národů. Celý plán obdrželi přímo od Boha.

Bible říká, že Bůh zjevil Mojžíšovi „vzor“, podle kterého měl stavět. Hebrejský výraz „tabnit“ znamená model, předlohu, napodobeninu, vzor.

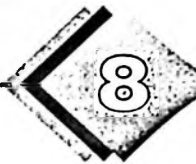
Žd 8,5 říká, že Bůh určil, aby pozemský stánek byl „kopií“, „odrazem“, „podobou“ anebo „symbolem“ (předobrazem) nebeské svatyně. Řecký výraz přeložený jako „stín“ má na mysli stín, jaký vrhají předměty. Takový stín zachycuje tvar a podobu daného předmětu. Podobným způsobem znázorňuje i pozemská svatyně svatyni v nebi.

Pozemská svatyně, i když byla jen stínem skutečné, byla Bohem určena jako „učebnice“ o spasení pro izraelský národ, ale i pro celý svět. Prostřednictvím obřadů, které v ní byly vykonávány, se však spasení získat nedalo. Problém hříchu byl příliš složitý, než aby se dal vyřešit obětováním holubice nebo kozy a vylitím jejich krve před oltářem. „Neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit.“ (Žd 10,4)

1. Proč Bůh ustanovil pro Židy tak složitý obětní systém, který jim stejně nemohl zajistit spasení? Jaký význam měla tedy svatyně?

Bez svatyně a služby v ní bychom stěží pochopili Kristovo dílo. Petrova slova, že jsme byli vykoupeni „převzácnou krví Kristovou“ (1 Pt 1,19), mají smysl jen tehdy, pokud je chápeme v souvislosti se službou ve svatyni. Mohli bychom výrok apoštola Pavla: „...neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus“ (1 K 5,7) pochopit bez obřadů ve svatyni? Celé naše chápání smíření, vykoupení a spasení je založeno na službě v pozemském svatostánku a z toho vyplývajících naučení.

2. Proč je pro nás důležité pochopit význam služby v pozemské svatyni?

PŘEDOBRAZ BUDOUCÍCH VĚCÍ

Pozemský svatostánek jako předobraz (typ) poukazoval na Kristovo vykupitelské dílo. Typ je osoba, událost nebo věc ve Starém zákoně, která je předzvěstí, náznakem něčeho, co se stane v Novém zákoně. Typy se často naplnily (staly se antitypem) v osobě a službě Ježíše Krista, ale mohou se vztahovat na Boha Otce, jeho lid nebo něco jiného.

1. Uveď skutečnosti (antitypy), na které ukazovaly následující předobrazy (typy):

Kadidlový oltář (Zj 8,3) _____

Zlatý svícen (J 8,12) _____

Obětní beránek (J 1,36) _____

Předkladné (v NZ předložené) chleby (J 6,32.33.48) _____

Příkrov (v NZ slitovnice) (Lv 16,2) _____

Krev obětních zvířat (1 Pt 1,19) _____

Při studiu služby v pozemské svatyni nepochybně dojdeme k jedinému závěru: I když byly zvířecí oběti velmi důležité, obřad ve svatyni jejich smrtí neskončil. Často bylo potřeba ještě něco udělat. To však již nedělal hříšník, ale službu konající kněz. Jinak řečeno, jestliže chápeme službu ve svatyni jako určitý model plánu spasení, potom nás tento model učí, že plán spasení obětí nekončí. Po obětování následovala téměř vždy další následná služba kněze. To nám naznačuje, že i když je Kristova smrt na kříži nesmírně důležitá (v pozemské svatyni ji symbolizovaly oběti zvířat), jeho dílo pro nás na kříži nekončí.

2. Povinnost hříšníka skončila přinesením oběti ke knězi. Jaké ponaučení z toho vyplývá (nebo nevyplyvá), pokud jde o úlohu hříšníka v plánu spasení?

KAŽDODENNÍ SLUŽBA

- 1. Které obřady byly ve svatyni vykonávány každý den? Jaký měly význam?
Ex 29,38-42; 30,1.6-8**

„Když kněží vstoupili ráno nebo večer do svatyně a pálili kadidlo, byla již připravena denní oběť, jež měla být obětována na oltáři v předsíni svatostánku. To byla chvíle, kdy se zbožní shromáždili před svatostánkem a rozjímali. Než vstoupili prostřednictvím kněze a jeho bohoslužby do přítomnosti Boží, zpytovali své svědomí a vyznávali se ze svých hříchů. Společně se tiše modlili s tváří obrácenou ke svatyni. A jejich prosby stoupaly s vůní kadidla a jejich víra se upínala k zásluhám zaslíbeného Vykupitele, které usmiřující oběť znázorňovala. Hodiny určené k ranní a večerní oběti se pokládaly za posvátné a staly se pak v celém židovském národě dobou pro bohoslužby.“ (PP 258)

Služba ve svatyni se dělila na dvě hlavní části: (1) každodenní obřady a (2) výroční obřady (jednou do roka). Výroční bohoslužby se konaly ve svatyni a ve svatyni svatých, zatímco každodenní oběti pouze ve svatyni.

- 2. Jakou základní podmínku musel hříšník splnit, aby byl zbaven hříchu? Lv 17,8.9**

Prostřednictvím krve každodenních obětí byl hřích přenášen do svatyně. Člověk nejprve vyznal své hříchy nad beránkem, a tak je symbolicky přenesl na zvíře (Lv 1,4; 4,4.15.24.29; 16,21). Když kněz pokropil krví zabitého beránka místo před oponou nebo ji vylil na oltář, byl tak hřích přenesen do svatyně. Když tento obřad skončil, hřích zůstal ve svatyni a hříšník odcházel očištěn. V případě, že nebyla použita krev, kněz jedl maso oběti, čímž vlastně vykonal totéž – přenesl hřích (Lv 10,16-20).

- 3. Představ si, že jsi Izraelita a žiješ před Ježíšovým prvním příchodem. Do jaké míry mohli tehdy Židé pochopit význam těchto obřadů? Co se mohli naučit o spasení? Co se můžeme naučit my dnes?**

KAŽDOROČNÍ OBŘADY

V každodenních obětech byly hříchy člověka smířeny (odčiněny) krví beránka a přeneseny do svatyně. Den smíření, který byl jednou ročně, znázorňoval, jak Bůh odstraní hřích ze středu svého lidu.

1. Jaký význam mělo vyhnání kozla Azázele? Lv 16,10.21.22

Tento kozel naznačuje, jakým způsobem Bůh definitivně odstraní hřích z vesmíru. Dokud kozel nebyl vyhnán na poušť, lid si nemohl myslet, že je osvobozen od břemene svých hříchů. Každý Izraelec strávil Den smíření na modlitbách, půstem a sebezpytováním.

2. Jaké paralely je možné najít mezi kozlem Azázelem a satanem na konci věků? Zj 20,1-3.7-10

Proč tento kozel spolu s kozlem určeným pro Hospodina z Lv 16 není symbolem Krista na kříži, když je přece napsáno, že prostřednictvím tohoto kozla bude vykonán „obřad smíření“? Odpovědi jsou následující:

- a) Kozel Azázel neprolil žádnou krev, proto nemůže být obětí za hřích (Žd 9,22).
- b) Hříchy přenesené na něj již byly smířeny krví jiných obětí (Lv 4).
- c) Hříchy byly přeneseny na kozla poté, co všechny hříchy shromážděné ve svatyni byly smířeny krví kozla určeného pro Hospodina (Lv 16,16-19).
- d) Protože jeden kozel byl určen pro Hospodina, Azázel, pro kterého byl určen druhý kozel, znázorňoval osobní bytost, která je v opozici vůči Bohu, tedy satana.

Den smíření je ve skutečnosti miniaturní podobou velkého sporu mezi Kristem a satanem. Kristus je lékem na hřích a satan je jeho příčinou.

3. Co nám toto symbolické odstranění hříchu z prostřed lidu odhaluje o konečném zničení hříchu? Co nám to také říká o naší osobní potřebě odstranit hřích z našich životů?

CYKLUS SVÁTKŮ A PLÁN VYKOUPENÍ

Izraelský národ slavil během roku sedm náboženských svátků. Tímto každoročním cyklem chtěl Bůh přiblížit izraelskému národu plán spasení. Ve zkratce si povíme něco o třech z nich – Hodu beránka (hebr. Pesach), Dni smíření a Slavnosti stánků. Všimněme si jejich chronologické posloupnosti.

a) Hod beránka – velikonoce (Lv 23,4-5)

1. Kterou událost v plánu spasení tento svátek představoval? 1 K 5,7

Když uvažujeme nad tím, čeho byl tento svátek předobrazem, nelze se divit, že tento svátek byl prvním v roce. Bez oběti Ježíše Krista by žádné další svátky (nebo alespoň to, co znázorňovaly) neměly význam. Hod beránka jim musel jednoduše předcházet.

b) Den smíření (Lv 16,27-32)

Den smíření, když byla očišťována pozemská svatyně, byl symbolem předadventního soudu, kterým začíná poslední soud. Podle židovského kalendáře se Den smíření slavil desátého dne sedmého měsíce. Prorocké období z Daniele 8,14 o 2300 večerech a jitrech, tedy historických letech, končí na podzim roku 1844. V tomto roce, podle nejpřesnějšího výpočtu židovské sekty Karaitů, připadl Den smíření na 22. října 1844. Tehdy se předobraz střetl se skutečností a soudem v nebi začalo očišťování nebeské svatyně.

c) Slavnost stánků (Lv 23,33-36.39-42)

2. Kterou událost v plánu spasení tento svátek symbolizoval? Zj 14,14-16

Slavnost stánků začínala jen několik dní po Dni smíření a byla posledním svátkem roku. Podzimní sklizeň právě končila. Byla to radostná událost. Izraelci děkovali za štědrou úrodu a měli radost z toho, že se vyřešili všechny vzájemné neshody a že mohli v Den smíření přijmout odpuštění za své vyznané hříchy.

3. Jak bys mohl duchovní naučení z těchto svátků aplikovat do svého vlastního duchovního života?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V Lv 23,10-14 si přečti o oběti vděčnosti z první sklizně a v Mt 28 o události, kterou tento svátek představoval.

V knize Touha věků si přečti kapitolu „Ukřižování“ (476-486).

„Kristus vstal z mrtvých jako prvotina těch, kdo zesnuli. První plody úrody, které Židé obětovali Hospodinu, byly předobrazem Krista. A Kristus vstal z mrtvých právě v den, kdy měly být tyto prvotiny předloženy Bohu. Obřad měl v té době již více než tisíciletou tradici. Lidé sbírali z polí první klasy zralého obilí, a když přicházeli na Velikonoce do Jeruzaléma, mávali jimi na znamení díky Hospodinu. Teprve potom mohli sklidit úrodu a svázat obilí do snopů. Svazek obětovaný Hospodinu představoval žeň.“

Podobně i Kristus představoval prvotinu velké duchovní žně pro Boží království. Jeho vzkříšení je předobrazem a zárukou zmrtnýchvstání všech spravedlivých mrtvých. „Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.“ (1 Te 4,14)“ (TV 502)

Diskusní otázky

1. Proč dal Bůh izraelskému národu ve Starém zákoně opakující se cyklus svátků?
2. Jestliže byla pozemská svatyně modelem celého plánu spasení, co nás učí o smíření? Kněz musel ve skutečnosti „dokončit“ oběť za hříšníka. Bylo tedy smíření dokončeno na kříži? Nebo naše odpověď závisí na tom, jak rozumíme slovu smíření?
3. Svátkem stánků si měli Izraelci připomínat dobu, kdy žili ve stanech na poušti. Uveď důvody, proč je dobré si připomínat, co pro nás Bůh udělal v minulosti. Jak to může posílit naši důvěru v něj do budoucna?

Shrnutí

Pozemská svatyně byla napodobením svatyně v nebi. I když v ní hříšník spasení najít nemohl, svatyně ukazovala na kříž a na Kristovu velekněžskou službu. Každodenní obřady a výroční svátky představovaly různé etapy plánu vykoupení. Skutečně můžeme zvolat se žalmistou: „Bože, tvá cesta je svatá!“ (Ž 77,14)

NEBESKÁ SVATYNĚ

Základní verš

„Hospodin je ve svém svatém chrámu, Hospodin má trůn svůj na nebesích.“ (Ž 11,4)

„Přichází doba večerní oběti. Kněz stojí na chrámovém nádvoří v Jeruzalémě a je připraven obětovat beránka. Ve chvíli, kdy pozvedá nůž, aby ho zabil, se zatřásla země. Vyděšenému knězi vypadává nůž z ruky a beránek utíká pryč. I přes hřmot vyvolaný zemětřesením slyší hlasitý zvuk trhající se látky; jakoby neviditelná ruka trhala chrámovou oponu od shora dolů. Černé mraky za městem zahalily kříž. Ježíš Kristus, velikonoční Beránek Boží, zvolal: „Dokonáno jest!“, a zemřel za hříchy světa. Předobraz se setkal se skutečností. Uskutečnilo se to, na co po celá staletí ukazovaly chrámové obřady – Spasitel přinesl svou smiřující oběť...Tím však dějiny spasení nekončí. Pokračují i po ukřižování. Vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista zaměřuje naši pozornost na nebeskou svatyni, kde již Kristus není pouhým Beránkem. Slouží zde jako kněz. Jednou provždy byla přinesena oběť. Nyní všem zpřístupňuje požeňání, které z této oběti smíření plyne.“ (Adventisté sedmého dne věří, str. 371.372)

Další dva úkoly, ve kterých budeme studovat téma nebeské svatyně v souvislosti s dílem Ježíše Krista vykonaného pro nás, nám poskytnou nový pohled na plán spasení.

Týden ve zkratce

Je nebeská svatyně konkrétní místo, nebo je to jen něco duchovního?

Pokud je skutečná, proč je v nebesích svatyně?

Proč Bůh, který je vševědoucí, potřebuje svatyni?

Jaký význam má svatyně v nebi a služba v ní?

Co tam Kristus dělá?

Co nás o této svatyni učí kniha Zjevení?

A nakonec – proč je učení o svatyni terčem neustálých útoků?

REALITA NEBESKÉ SVATYNĚ

„Ti však sloužili ve svatyni, která je jen náznakem a stínem svatyně nebeské. Vždyť Bůh uložil Mojžíšovi, když měl zřídit stánek: ‚Hleď, ať uděláš vše podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.‘“ (Žd 8,5)

Bible nazývá pozemskou svatyni „stínem“ nebeské. Co je důležitější nebo reálnější – stín nebo předmět, který stín vrhá? Například: Je skutečná vaše ruka nebo její stín?

Otázka tedy zní: I když byla pozemská svatyně i služba v ní reálnou skutečností, byla jen stínem svatyně nebeské. Co nám to říká o skutečné existenci svatyně v nebi?

1. Najdi a vypiš rozdíly mezi pozemskou a nebeskou svatyní.

Pozemská svatyně

Vytvořená rukou člověka (Ex 25,8)

Slouží _____ a je _____ nebeské svatyně (Žd 8,5)

Oběti a svátky se každý rok opakovaly (Žd 10,1)

Nebeská svatyně

Stánek, který zřídil _____ (Žd 8,1,2)

Pravý stánek (Žd 8,2)

Kristova oběť byla _____ (Žd 10,10)

Daniel viděl ve vidění nebeskou svatyni jako skutečné místo. Svědčil o tom, že Syn člověka přišel až k Věkovitému a nastal poslední soud (Da 7). Viděl, že nějaká pozemská mocnost chtěla zastínit Kristovu službu v nebeské svatyni od doby, kdy ji začal konat až do očistění svatyně (Da 8). Proroctví o 70 týdnech z Da 9, v souvislosti s pomazáním svatyně svatých, naznačuje počátek Kristovy prostřednické služby v nebeské svatyni.

2. Bible jasně dokazuje, že svatyně v nebi je skutečné místo. Jaké nebezpečí hrozí, začneme-li ji zduchovňovat? Co je důležitější, skutečná svatyně v nebi nebo služba, kterou symbolizuje?

ÚČEL NEBESKÉ SVATYNĚ

„Bože, tvá cesta je svatá. Který bůh je velký jako Bůh náš?“ (Ž 77,14)

1. Pročti si uvedené verše. Co všechno mají společné?

Gn 22,11.12 _____

Jb 2,1 _____

Da 7,10 _____

Zj 15,5.6 _____

I když se problém hříchu, spasení a zla dotýká země, zahrnuje také nebe. Hřích nezačal na zemi, ale v nebi – vzpourou Lucifera a třetiny andělů. Následky hříchu se proto objevují i v nebi. Celý vesmír musí zaujmout rozhodný postoj k hříchu a vzpouře.

Mohlo by to potom znamenat, že svatyně v nebi je pro pozorující vesmír názorným příkladem spasení, podobně jako pozemská svatyně pro nás? Bůh nepotřebuje mít svatyni v nebi. Je tam proto, aby celý vesmír mohl vidět Boží otevřený a čestný postoj vůči vzpouře.

2. Představ si scénu nebeského soudu z Daniele 7. kapitoly. Tento soudní proces se neodehrává někde na pustém místě beze svědků. Právě naopak, koná se v přítomnosti nesčetného počtu nebeských bytostí (Da 7,10.11). Co nám to říká o tom, jaký zájem má pozorující vesmír o plán spasení? Proč je důležité, aby Bůh skoncoval s hříchem před očima celého stvoření? (Viz VDV 263.264)

PROSTŘEDNICKÁ SLUŽBA JEŽÍŠE KRISTA

Bible jasně říká, že Kristovo dílo pro nás nekončí křížem. Kristus je nyní v nebeské svatyni, kde koná velekněžskou službu (Žd 8,1.2).

„Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ (Ř 8,34)

„Kristova prostřednická služba za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatnou součástí plánu vykoupení jako jeho smrt na kříži. Svou smrtí zahájil Kristus své dílo a po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa, aby je dokončil v nebi.“ (VDV 309)

1. Jaké dílo bylo při Ježíšových slovech „Dokonáno jest!“ završeno? Co však ukončeno nebylo?

Kromě toho, že se Ježíš za nás obětoval, je také naším Veleknězem. Když bylo v pozemské svatyni zabito obětní zvíře, kněz vzal jeho krev a vykonal „obřad smíření“ za hříšníka. Kněz udělal za hříšníka to, co on sám nikdy udělat nemohl. Tedy kněz plnil funkci jakéhosi prostředníka.

Pozemská svatyně však byla jen předobrazem života, smrti a velekněžské služby Ježíše Krista. I když byl obětován jednou a provždy, jako náš Velekněz i nyní vykonává za nás „obřad smíření“. Proč potřebujeme prostředníka? Ze stejného důvodu, z jakého jej potřeboval i hříšník ve starém Izraeli – pro náš hřích. Tak, jako viník potřeboval kněze vždy, když zhřešil, potřebujeme i my Krista, který v našem případě uplatní svou milost. Jestliže se stále dopouštíme hříchu, pak stále potřebujeme prostředníka. Naším Prostředníkem je skutečně Ježíš, který za kajícího hříšníka vylévá svou krev a svou spravedlnost. To má na mysli Písmo, když říká: „Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně.“ (Žd 7,25)

2. Když hovoříme o nebeské svatyni, musíme pamatovat, že spasení nenajdeme v jejích obřadech, podobně jako tomu bylo při obřadech v pozemské svatyni. Spasení je pouze v Ježíši Kristu, který prostřednictvím své služby v nebeské svatyni zpřístupňuje požehnání své oběti všem, kteří k němu přicházejí s upřímnou vírou a lítostí. Jak nám vědomí, že máme v nebi Prostředníka, který se za nás přimlouvá, může pomoci, když se dopustíme hříchu?

NEBESKÁ SVATYNĚ VE ZJEVENÍ

1. Jakou úlohu hraje nebeská svatyně (chrám) ve viděních o době konce? Zj 11,19; 14,15; 15,5-8; 16,1

V knize Zjevení nacházíme 16 odkazů na svatyni v nebi. V těchto verších je pojmenována také jako chrám anebo stánek. Jan při svém popisu velké scény dramatu vykoupení používá tyto obrazy pro nebeskou svatyni. V Janově vidění jsou země a tato svatyně ve stálém spojení. Jednou jde o spolupráci – například, když svatí dostávají ze svatyně povzbudivé poselství (21,3); jindy to je protichůdné vyjádření – když jsou andělé v čase Božího hněvu posláni k těm, kteří se Bohu protíví (16,1).

2. V knize Zjevení si vyhledej následující texty. Jaký symboly svatyně jsi v nich našel? Zkus najít další.

Zj 1,12 _____

Zj 5,6 _____

Zj 7,14.15 _____

Zj 8,3.4 _____

Zj 11,19 _____

Zjevení představuje nebeskou svatyni jako „řídící centrum“ vykoupení, vždy s obrazem Beránka v pozadí. Zvěst o vykoupení plyne od Božího trůnu v nebi. Jistota vykoupených pramení z díla, které koná Bůh a Beránek ve svatyni. Soud začne ve svatyni a odtud také budou „řízeny“ poslední události doby konce.

3. „Ten, kdo studuje knihu Zjevení, určitě pochopí, že mezi Bohem a jeho lidem je úzké a pevné spojení.“ (TM 114) Učení o nebeské svatyni, jak nám ho předkládá kniha Zjevení, dokazuje těsné spojení mezi nebem a zemí. V jakém smyslu nám dává toto vědomí pocit jistoty? Kdy nám právě naopak může přinášet neklid?

PŘIJETÍ JEŽÍŠE JAKO SVÉHO VELEKNĚZE

1. Proč je svatyně terčem stálých satanových útoků? Da 8,11.12

Svatyně zaměřuje naši pozornost na Ježíšovu službu pro hříšníky. Celkem zřetelně zjevuje a vyzdvihuje Boží nekonečnou milost vůči padlému lidskému pokolení. Svatyně nás učí, jak s Boží pomocí dosáhnout nejen odpuštění hříchů, ale také jak nad hříchem vítězit. V zahradě Eden žili Adam a Eva v bezprostředním spojení s Bohem. Hřích toto spojení narušil. Svatyně je však pro nás ujištěním o tom, že Bůh je nám nablízku, že s námi soucítí a že nám připravil cestu, po níž smíme k němu přicházet. Není divu, že satan nenávidí pravdu o svatyni.

„Každý člověk by měl vědět o poslání a díle svého Velekněze. Jinak nezíská víru, která je dnes tak důležitá, a nesplní úlohu, kterou mu Bůh určil.“ (Ev 221.222)

2. Vysvětli, jak tomuto citátu rozumíš? Proč je pro nás tak důležité poznat Krista jako našeho osobního Velekněze?

Malý roh z Da 8 se soustředil na boj proti svatyni. Je vyličen jako ten, kdo „odstranil ustavičnou oběť“ a zpusťoval svatyni. Také apoštol Jan podává svědectví o útocích proti svatyni. Šelma podobná levhartovi, která dostala sílu od draka, „otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho přibytku, všem, kdo přebývají v nebi“ (Zj 13,6).

„Náhle bylo jasné, že se satan v boji proti Bohu soustředil na Boží svatyni a jeho trůn, tedy na jeho svrchovanost... Pravda o svatyni nám odhaluje definitivní zánik hříchu, úplné vysvobození z moci smrti a záhuby, Boží soud nad lidmi a národy a nastolení Božího věčného království. Toto je cíl, ke kterému směřuje celé stvoření. Aby si to člověk uvědomil, musí vzít vážně biblickou pravdu, kterou zvěstuje svatyně.“ (Edward Heppenstall)

3. Jakub má přítele, také křesťana, který se vysmívá tomu, co adventisté učí o svatyni v nebi. Stále tvrdí: „Kristus přece dokončil celé své dílo na kříži!“ Jak bys pomohl Jakobovi vysvětlit jeho příteli plán spasení?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V 1 Kr 8,56-61 si přečti řeč krále Šalomouna při příležitosti vysvěcení chrámu. Proč jsou tato slova tak přílehlavá i pokud jde o svatyni v nebi, jejímž stínem byly obřady v chrámě?

„Když Ježíš zemřel na Golgotě, zvolal: „Dokonáno jest!“ Tehdy se chrámová opona roztrhla od shora až dolů. Znamenalo to, že služba v pozemské svatyni byla navždy ukončena. Bůh se už nebude setkávat s kněžími v jejich chrámu ani přijímat jejich oběti. Byla prolita Ježíšova krev, kterou on sám vnesl do svatyně v nebi. Kněz jednou do roka vstupoval do svatyně svatých, aby očistil pozemskou svatyni. Stejně tak i Ježíš, na konci 2300 dní z Daniele 8, tedy v roce 1844, vstoupil do svatyně svatých v nebi, aby vykonal závěrečné dílo smíření za všechny, pro které bude jeho prostřednická služba požehnáním. Tak očistil svatyni.“ (EW 253)

Diskusní otázky

1. Mnoho populárních knih křesťanských autorů jiných denominací hovoří o obnově jeruzalémského chrámu jako o znamení konce. Říká se, že někde ve Spojených státech je už připraven chrám a čeká se jen na vhodný okamžik, aby byl dopraven do Jeruzaléma. I kdyby to byla pravda a pozemská svatyně by opět stála v Jeruzalémě, proč by tento chrám neměl žádný význam pro spasení?
2. Služba v pozemské svatyni, která byla bohoslužebným centrem starého Izraele, byla jen stínem toho, co se odehrávalo v nebesích. Velká část knihy Židům se zaměřuje právě na Kristovu velekněžskou službu. Bez ní bychom ani nerozuměli knize Zjevení. Co nám tyto skutečnosti hovoří o důležitosti Kristovy služby v nebeské svatyni?

Shrnutí

Nebeská svatyně je tím místem, kde nám Kristus – před zraky celého vesmíru – připočte zásluhy své oběti. Když zhřešíme, máme Prostředníka, který svou dokonalou spravedlnost uplatní v náš prospěch. Právě kvůli tomu se učení o svatyni a její zvěsti stalo zvláštním terčem satanových útoků.

HODINA BOŽÍHO SOUDU

Základní verš

„Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7)

Jen málo našich věroučných článků je terčem početnějších útoků a předmětem většího nepochopení než právě předadventní soud. Pokud bereme v úvahu, jaké o něm mají někteří lidé představy, není se čemu divit.

Jistá mladá žena hovořila ve třídě sobotní školy o tom, jaké trápení v životě prožívala kvůli tomu, jak jí byl představen předadventní soud.

„Od dětství mě učili,“ říká tato žena, „že v nebi začíná soud již nyní. Kdy tam bude vysloveno mé jméno, to se nikdy nedozvím. Jestliže se to už stalo a já jsem nebyla úplně dokonalá, mé jméno bude navždy vymazáno z knihy života. Čeká mě věčné zatracení. Když se však výsledek nikdy nedovím, žiji v nepřetržitém zápase o vlastní dokonalost – a to i v případě, že mé jméno již bylo vymazáno a na záchranu je již pozdě.“

Je celkem pochopitelné, že takovýto pohled na soud způsobuje v životech mnoha lidí nejrůznější problémy. Cílem tohoto úkolu je nabídnout pohled na soud, který bude kristocentrický a vycházející z evangelia. Chceme také ukázat, že soud je nejen součástí „dobré zprávy“, ale že je vlastně tou nejlepší zprávou.

Týden ve zkratce

Co je to smíření? Jak ho lze dosáhnout?

Co znamená žít ve skutečném Dni smíření?

Je soud důležitý?

Co se stane, když budou vyslovena naše jména?

Jakou úlohu má při soudu Ježíš?

Jestliže máme u soudu zástupce, znamená to, že náš hřích je bez následků?

Otázky, na které budeme tento týden hledat odpovědi, jsou velmi obtížné.

SKUTEČNÝ DEN SMÍŘENÍ

Od roku 1844 žijeme ve velkém skutečném Dni smíření. Předobrazem této části soudu byl každoroční svátek, při němž probíhalo očišťování pozemské svatyně. Výraz „smíření“, který v sobě ukrývá množství různých vedlejších významů, znamená hlavně čin, jímž je hříšník smířen s Bohem. A tak je „smíření“ nepochybně dobrou zprávou.

1. Jak dosáhnout smíření? Lv 17,11

Od té doby, co Kain přinesl jako oběť plody pole, se lidé snaží různými prostředky dosáhnout smíření. Matky hází své novorozené děti krokodýlům nebo do kráteru žhavé a neklidné sopky. Jiní vytrhnou tlukoucí srdce z hrudi svých synů nebo obětují své dcery, ještě panny, na kamenných oltářích. Další se bičují a způsobují si bolest řetězy, spí na lůžku posetém hřebíky nebo se plazí po cestě posypané střepey. Proč? Aby odčinili své hříchy.

Podle Písma však existuje pouze jeden jediný způsob jak dosáhnout smíření – a to skrze krev Ježíše Krista.

2. Přečti si Lv 16,2-9, kde se hovoří o Dni „smíření“. Který rozhodující prvek se v této kapitole znovu a znovu opakuje?

Lv 16 říká, že smíření přichází jen skrze krev. Krev, v protikladu k zákonu, je klíčovým prvkem při pozemských svatynových obřadech, protože odčinit hřích můžeme jen v Den smíření a jedině krví, ne prostřednictvím zákona. Jestliže existuje den určený výhradně ke smíření, může nás to naplňovat radostí. Neměli bychom žít ve strachu ze soudu. Naopak, měli bychom se soustředit na to, jaký význam má pro nás krev oběti. V našich životech nastane změna a mocí Ducha svatého budeme žít v souladu s Boží vůlí.

3. Jak bys někomu, kdo má obavy ze soudu, pomohl zvítězit nad strachem z něj?

ÚČEL SOUDU

Ve velkém sporu jde o satanovo obvinění, že Bůh jedná svévolně a je pomstychtivý. Satan obviňuje nejen Boha, ale žaluje i na nás. Velký spor je ve skutečnosti bojem o Boží charakter, ale také o charakter jeho dětí. Cílem soudu je proto před celým vesmírem ukázat skutečný Boží charakter i charakter vykoupených.

1. Abys dokázal správně odpovědět na následující otázky o velkém sporu a vyšetřujícím soudu, přečti si Da 7,8-27.
2. Vyjmenuj hlavní postavy.
3. Jakou roli hraje moc malého rohu?
4. Jakou úlohu má Věkovitý?
5. Jakou moc obdržel Syn člověka?
6. Jaký je výsledek soudu a velkého sporu?

Z textu je jasně patrná Boží čestnost. Soudu se účastní andělé a jsou otevřeny knihy. Nahlédnout do nebeských záznamů mohou všichni. Tato otevřenost slouží k tomu, aby každý mohl poznat pravý Boží charakter a charakter jemu věrných lidí.

7. Ellen Whiteová píše, že dva zlatí andělé, kteří stáli nad truhlou smlouvy v pozemské svatyni svatých, znázorňují „zájem, s jakým nebeské zástupy sledují dílo vykoupení lidstva“ (VDV 263). Proč stáli tito andělé na místě, které symbolizovalo soud, a ne u oltáře, na němž byly obětovány zápalné oběti a který představoval kříž? Z toho vyplývá, že soud, nikoli kříž, odpoví před celým vesmírem na všechny otázky ohledně Božího charakteru? (viz TV 538.539)

DŮLEŽITOST SOUDU

Da 8 má dvě části: vidění (1-14) a výklad vidění (15-27). Stejnou strukturu, tedy vidění (sen) a výklad vidění (snu), má i Da 2 a Da 7.

1. Da 8, 1-14 se zaměřuje na čtyři konkrétní věci, které tvoří jádro vidění. Které to jsou?

v. 3-4 _____

v. 5-8 _____

v. 9-12 _____

v. 14 _____

Čtyři hlavní prvky vidění v Dan 8 jsou: beran, kozel, malý roh a očištění svatyně. Většina z nich je vysvětlena v druhé části kapitoly. Beran je _____ (v. 20); kozel je _____ (v. 21); malý roh je _____ (v. 23-25). Kapitola končí odkazem na 2300 dní z verše 14.

Beran je přesně označen jménem (Médo-Persie), podobně i kozel (Řecko). Kdo je však onou třetí mocností? Je to říše, která následuje po Řecku, pronásleduje a postaví se proti „Veliteli velitelů“, která však bude nakonec zničena „bez zásahu ruky“ – tento výraz znamená nadpřirozený čin (v. 25). Tato charakteristika je vhodná pouze pro jednu velmoc – Řím, a to politický i náboženský (v Danielových proroctvích je politický i náboženský Řím považován za jednu mocnost). Tato mocnost se ujímá vlády po Řecku a trvá až do konce lidských dějin.

Médo-perská říše sehrála významnou roli v dějinách tohoto světa i Božího lidu. Stejně tak i Řecko. A podobně významnou úlohu v minulosti sehrál i Řím ve svém pohanském i papežském období. Podobnou úlohu sehraje i v budoucnosti.

2. Tato kapitola obsahuje čtyři prvky: Médo-Persii, Řecko, Řím a očištění svatyně. První tři jsou významnými a důležitými obdobími v dějinách tohoto světa. Potom vidění končí a vrcholí čtvrtým prvkem – očištěním svatyně z Da 8, 14. Pokud tři z těchto prvků mají velký význam, bude ho mít i čtvrtý? Přemýšlej o tom, jak životně důležité je očištění svatyně.

KDYŽ PŘIJDE NA ŘADU TVÉ JMÉNO

I když mnozí diskutují o čase, místě a detailech Božího soudu, v jedné věci se všichni křesťané, kteří uznávají Bibli, shodují – a to, že každý se jednou postaví před soud. „Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.“ (Kaz 12,14)

Když soud skončí, budou jen dvě skupiny lidí: ti, co budou stát před Bohem se svou minulostí, která svědčí proti nim, a ti, kteří přijali Ježíše (a s ním i jeho dokonalou spravedlnost), který se postaví na jejich místo.

1. Jak nám tyto verše pomáhají objevit naději v poselství o soudu?

Ř 8,1 _____

1 J 2,1 _____

Přečti si, co píše Ellen Whiteová o Božích věrných a kajících následovnicích u soudu: „Zatímco se Pán Ježíš přimlouvá za ty, kdo přijali jeho milost, satan je před Bohem obviňuje jako přestupníky. Velký podvodník se je snažil svést, aby začali pochybovat, aby přestali věřit v Boha, aby se odvrátili od Boží lásky a nerespektovali jeho zákon. Nyní ukazuje na záznamy o jejich životě, na jejich povahové nedostatky, na to, jak málo se podobají Kristu, čímž svého Vykupitele zneuctili, na všechny hříchy, k jejichž spáchání je navedl a pro něž je pokládá za své poddané.“

Pán Ježíš neomlouvá jejich hříchy, ale ukazuje jejich lítost a jejich víru a žádá pro ně odpuštění, ukazuje své raněné ruce před Otcem a svatými anděly a říká: Znímám je jménem. Vyryl jsem je na dlaních svých rukou.“ (VDV 306)

2. Michal žije celý život s představou, že u soudu neobstojí, protože není dost dobrý. Jak bys mu vysvětlil, že právě proto, že se necítí dostatečně dobrý, potřebuje zástupce? Proč se nemůžeme spoléhat na sebe, ale jen na Ježíše?

OČIŠTĚN OD HŘÍCHŮ

„V tento den za vás vykoná smírčí obřady a očistí vás ode všech vašich hříchů. Budete před Hospodinem čisti.“ (Lv 16,30)

Den smíření byl pro izraelský lid slavným dnem velkého posvěcení. I dnes ho Židé slaví jako velký den soudu. V jejich modlitbách bychom v tento den mohli zaslechnout věty, jako např.: „Prosíme o ospravedlnění u soudu... umlč žalobce a postav na jeho místo našeho Obhájce... nechť je soud ukončen rozsudkem – je mu odpuštěno... vymaž přestoupení svého lidu, který jsi spasil...“

1. Uvažuj, v čem se taková modlitba podobá našemu chápání toho, co se na soudu odehrává.

Když kněz v Den smíření sloužil za lid, každý jednotlivec zkoumal své srdce. Skutečnost, že jeho hříchy byly smířeny krví, nezlehčovala příkaz „pokořovat se“ a odložit každý hřích. Naopak, před Pána museli předstoupit „očistění“ od všech svých hříchů.

2. Ježíš zemřel místo nás. Spasení můžeme najít jen v jeho spravedlnosti. Proč tedy přesto hřích přináší své důsledky? Ř 6,15-18

Podobně jako Izraelité v Den smíření vírou následovali velekněze až do svatyně svatých, i my máme ve víře následovat Krista do svatyně svatých, kde dnes slouží. Máme zkoumat svá srdce, upřímně vyznávat své hříchy a tak spolupracovat s nebem při proměně k Božímu obrazu. Nezáleží na tom, jak daleko jsme v tomto procesu postoupili, protože naši nadějí – naši JEDINOU nadějí u soudu nejsou naše dobré skutky, ale Ježíš, který tam stojí místo nás.

3. V Den smíření, který znázorňoval Kristův život, smrt a dokonalou spravedlnost, musel být izraelský lid očistěn od „všech“ svých hříchů. Co nás tento předobraz učí o tom, jak v životě skoncovat se „všemi“ hříchy?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Co je měřítkem u tohoto soudu? Jk 2,8-12

Jak projevíme poslušnost Božímu zákonu v praktickém životě? Mt 7,12; 25,32-46

K prohloubení studia o předadventním soudu si v knize Velké drama věků přečti kapitoly 18-24 a 28; a v knize Adventisté sedmého dne věří... (Základní věroučné výroky) kapitoly 12 a 23.

„Nikdo na soudu nebude ospravedlněn ze skutků. Protože právě zde se ukáže nepravost lidského srdce v plném světle. „Jak je napsáno: Nikdo není spravedlivý, není ani jeden.“ (Ř 3,10) Před Bohem člověk nemůže ničím odčinit své hříchy ani se zbavit své hříšnosti...“

„...Kristus neslibil, že nebudeme souzeni. Zaslíbil však, že nebudeme odsouzeni. Jak jinak by hříšný člověk mohl být ospravedlněn před Bohem?...“

„...Tomu, kdo věří, Kristus zaslíbil, že nebude odsouzen. Záznam totiž odhalí zachraňující vztah k Ježíši Kristu. Jistota, že rozsudek bude vynesen ve prospěch věřícího, vyplývá ze skutečnosti, že namísto kajícího hříšníka přichází k Otci Ježíš Kristus. On jediný nám může zprostředkovat konečné ospravedlnění. Křesťan může obstát jen tehdy, pokud svůj život ukryje s Kristem v Bohu.“ (Heppenstall)

Diskusní otázky

1. Co znamená ve víře vstoupit s naším Veleknězem do nebeské svatyně svatých?
2. Jak můžeme se zájmem, v důvěře a s pocitem jistoty a bezpečí sledovat současné Kristovo dílo u soudu?
3. Proč je nebezpečné si myslet, že když je Kristus u soudu naším zástupcem, naše skutky nemají žádný vliv na naše spasení?

Shrnutí

Předadventní soud je závažnou a svatou věcí. Avšak ti, kdo v pokání a ve víře následují Krista a spoléhají na něj, se nemusí bát. Ježíš Kristus, jejich zástupce, stojí u soudu na jejich místě. Jedině jeho spravedlnost jim zajistí spasení nyní i na soudu.

OSTATEK

Základní verš

„Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“ (Zj 12,17)

Teologie ostatku. Od samotného počátku jako malá, nezkušená skupina bývalých milleritů až po 11 milionovou celosvětovou církev adventistů sedmého dne jsme se vždy považovali za „ostatek“. Dvanáctý ze 27 věroučných článků říká, že „v posledních dnech, v čase rozsáhlého odpadnutí, jsou ostatky církve povolány zachovávat Boží příkázání a víru Ježíšovu“ (Adventisté sedmého dne věří..., str. 194). Tvrdíme, že my jsme tímto ostatkem.

I když neříkáme, že „jedině my jsme ti praví křesťané“ a že ten, kdo chce být spasen, se musí připojit k naší církvi, stále si činíme nárok na to, že výraz „církev ostatku“ se vztahuje na nás.

Jestliže někdo o sobě tvrdí, že je orel, to ještě neznamená, že umí létat. Podobně i tvrzení, že jsme „církví ostatku“ ještě neznamená, že jí skutečně jsme. Někteří lidé z našeho středu dokonce pochybují o tom, zda vůbec máme právo používat toto označení. Upozorňují, že toto chápání může vést k pýše, triumfalizmu a domýšlivosti. Jiní, kteří sledují v církvi příklon ke světu, kompromisy a upouštění od zásad, si také kladou otázky o oprávněnosti tohoto pojmenování. A ještě další, zmítaní zákonictvím, dogmatizmem a laodikejskou vlažností se ptají: Jak můžeme právě my být církví ostatku?

Týden ve zkratce

Kdo byl prvním ostatkem v Bibli? Proč byli takto označeni?

Do jaké míry musí být člověk dokonalý, aby mohl patřit k ostatku?

Jak byl chápán ostatek v dějinách izraelského národa?

Jak je popsán ostatek v posledních dnech?

Může být ostatkem církev, ve které se objevují nejrůznější duchovní problémy?

Koncem týdne budeme moci alespoň částečně na tyto otázky odpovědět.

PRVNÍ „OSTATEK“

„Tak smetl Bůh vše, co povstalo, co bylo na povrchu země: od lidí až po zvířata, po plazy a nebeské plectvo, všechno bylo smeteno ze země. Zachován byl pouze Noe a to, co s ním bylo v arše.“ (Gn 7,23)

První ostatek se v Písmu objevuje v souvislosti s potopou. Hebrejský kořen slovesa „zůstal“ v Gn 7,23 je na ostatních místech Starého zákona přeložen jako podstatné jméno „ostatek“ (viz Sf 1,4; Jr 42,2; Iz 17,3; Neh 1,3; Ezd 9,8; 2 Pa 30,6). V 1. Mojžíšově tvoří tento „ostatek“ ti, kteří byli ponecháni, co zůstali – v tomto konkrétním případě, kteří zůstali po potopě.

1. Čím se lišili Noe a jeho rodina od okolního světa? Co „mimořádného“ dělali, že se stali „ostatkem“?

Na rozdíl od světa kolem nich, Noe a jeho rodina přijali a uvěřili poselství, které bychom snad nejlépe nazvali „přítomnou pravdou“. V té době to bylo varování před potopou. Oni této pravdě nejen uvěřili, ale také podle ní i jednali. To znamená, že poselství nejen věřili, ale tuto víru také prakticky prožívali – nejprve postavili archu a potom do ní vešli. Jejich víra se ve skutečnosti projevila v jejich činech. (Viz Jk 2,20.)

I když byli ostatkem, jejich skutky vůbec dokonalé nebyly. O Noemovi, který je v Gn 7,1 nazván „spravedlivým“, čteme o dvě kapitoly dále, že se opil a usnul „obnažený“ ve svém stanu (9,20.21). Ellen Whiteová napsala, že Chámovo chování k otci odkrylo „bezbožnost a nízkost jeho povahy“ (PP 78). Zkrátka, i když byli ostatkem, který uvěřil a podle své víry také jednal, dokonalí rozhodně nebyli.

2. Uveď několik věcí z příběhu o Noemovi, které nám pomohou lépe pochopit pojem ostatek.

„POZŮSTATEK STÁDA“

„Sám shromáždím pozůstatek svých ovcí ze všech zemí, kam jsem je rozehnal, a přivedu je zpět na jejich nivy a budou plodné a rozmnoží se.“ (Jr 23,3)

„V onen den ještě podruhé vztáhne Panovník ruku, aby získal pozůstatek svého lidu...“ (Iz 11,11)

Starý Izrael, lid Bohem vyvolený k tomu, aby šířil poznání o Bohu a jeho pravdách (evangelium, zákon, sobota, svatyně, stav mrtvých, zdraví atd.), byl kvůli kompromisům s okolním světem vzat na 70 let do zajetí. Pán je však neopustil. Znovu a znovu k nim posílal své proroky se zaslíbením, že je navrátí zpět do jejich vlasti a dá jim novou příležitost ho milovat a sloužit mu (Za 8,8). Zaslíbil, že obnoví „ostatek“.

1. I když Bůh způsobil, že se pozůstatek navrátil, sotva se jednalo o dokonalý, svatý lid. Jaké nové problémy se objevily?

Ag 1,9 _____

Neh 5,1-10 _____

Ezd 9 _____

Neh 13,15-19 _____

Navzdory těmto problémům Bůh stále považoval tento lid za ostatek (Ezd 9,15). Ať už jejich nedostatky byly jakékoliv, stále byli ostatkem, protože měli stále větší světlo a pravdu, než okolní pohanské národy. Možná, že nezachovávali dokonale sobotu, ale stále znali pravdu o sobotě (Neh 13,15-19). Podobně jako v případě Noeho, ani zde se ostatek nevyznačuje ani tak svatostí svých členů, jako pravdou, kterou zvěstuje.

2. Klára se stala členkou církve teprve před čtyřmi roky. Prožila mocné obrácení. Miluje Ježíše, církev i „přítomnou pravdu“. Přesto je velmi znechucena tím, co se děje nejen mezi členy církve, ale i mezi některými jejími představiteli. Jak jí může pomoci to, co jsme zatím zjistili o ostatku?

OSTATEK PODLE MILOSTI

Poté, co židovský národ selhal, novozákonní církev – která vznikla z věrného zbytku Židů (Ř 11,5) – převzala stejný úkol; vztahují se na ni stejná zaslíbení, zvěstuje stejné pravdy (objasněné poznáním Krista) a má stejný cíl, jako měl židovský národ. Tématem Nového zákona je, že věrný zbytek Židů a pohanů vírou vyjde ze tmy a bude kráčet v Ježíšově světle. První křesťané se nepokládali za nějakou výběrovou a výlučnou skupinu. Byl to zbytek otevřený a univerzální, neomezený hranicemi Izraele, ale rozptýlený po celém světě.

1. Žel, i v tomto novém zbytku vznikaly a rychle se množily problémy. Uveď některé z nich.

1 K 5,1 _____

Sk 6,1 _____

Sk 15,1.2 _____

Ga 3,1 _____

2 Pt 2,19-22 _____

Problémů stále přibývá. Pavel říká, že přijde „odpadnutí“ a křesťanská církev se stane „církví antikřesťanskou“. Boží věrný zbytek se musí celá staletí ukrývat (Zj 12,6). Proto dal Bůh povstat lidem, jako byl Martin Luther, kteří zahájili protestantskou reformaci. Reformační hnutí pomohlo objevit mnohé důležité pravdy, na něž se během celých staletí temna zapomnělo. Jak plynula léta, reformace začala stagnovat. Mnohé církve upadly zpět do „teologické temnoty“ dříve, než bylo možno plně obnovit důležité pravdy. Křesťanství začal ovlivňovat racionalismus, evoluce, relativismus, učení o predestinaci (předurčení), antinomismus (popírání závaznosti zákona) a další bludná učení. Tak, jako před mnoha staletími, když byl Boží lid v doslovném Babylónu, i nyní Bůh povolal lid, který se měl vrátit k pravdě a zvěstovat ji. Opět povolal „zbytek“.

2. Jak je možné, že prvokřesťanská církev tak rychle upadla do tohoto hříchu? V čem se naše problémy podobají problémům rané církve?

ŽENA, DÍTĚ, DRAK A OSTATEK

Zjevení 12 poskytuje zpětný pohled na dějiny velkého sporu mezi Kristem a satanem. Prvních šest veršů hovoří o událostech od pádu satana a andělů (v. 4a) až do narození Ježíše Krista (v. 1.2.5). Dále je zde popisován satanův pokus zabít Ježíše ještě jako nemluvně (v. 4b) a pak se mluví o staletích, kdy církev (zobrazená jako žena) musela prchat před pronásledováním (v. 6).

1. Zj 12,7-17 popisuje stejné události jako verše 1-6. Důkladně si uvedené texty přečti a vypiš texty, které popisují následující události:

Satanova vzpoura _____

Satan a jeho andělé vyhnáni z nebe _____

Satanova snaha zničit církev _____

Církev uniká satanu _____

I když verše 7-17 popisují stejné události jako verše 1-6, verš 17 jde o krok dále – za období 1260 dnů (v. 6). (Verš 14. toto období označuje jako „rok a dva roky a polovinu roku“). „Ostatní z jejího potomstva“ jsou představeni jako skupina lidí, která čelila satanovu hněvu: „Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“ (v. 17)

„Bible představuje ostatek jako malou skupinu Božího lidu, která navzdory pohromám, válkám a odpadnutí zůstala Bohu věrná... Apoštol Jan popisuje ostatek v čase konce velice konkrétně. Objevuje se po 1260letém pronásledování a tvoří ho ti, „kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova“ (Zj 12,17). (Adventisté sedmého dne věří..., str. 205)

2. Prostudujte si dostupné zdroje a snažte se pochopit, kterých událostí se týká časové období ve Zj 12. Pomůže vám to pochopit totožnost „ostatku“.

OSTATEK Z JEJÍHO POTOMSTVA

Zj 12 dokazuje, že tento ostatek potomstva ženy se objevuje až po uplynutí 1260 let. Historicky je možné zařadit tuto událost na konec 18. nebo začátek 19. století. (Roky 538 – 1798; více informací viz 7 BC 809)

A tak ostatek přichází na scénu po uplynutí tohoto časového období.

1. Pročti si Zj 12,17. Kterými dalšími znaky je charakterizován ostatek?

První charakteristika říká, že ostatek bude „zachovávat Boží přikázání“. O jakých přikázáních se zde hovoří? Přečti si následující texty, které ti pomohou pochopit, co znamená zachovávat tato přikázání: Zj 14,12; 1 J 2,4; Ř 3,31; Ef 6,2; J 14,15; Jk 2,10.11; Zj 22,14.

Druhým znakem ostatku je, že „mají svědectví Ježíšovo“. Zj 19,10 říká: „Svědectví pak Ježíšovo jestiž duch proroctví.“ (BK)

2. Vlastními slovy vysvětli, co chápeš pod pojmem „duch proroctví“. Jako adventisté tento termín všeobecně spojujeme se službou E. G. Whiteové. Je „duch proroctví“ omezen pouze na její dílo? Vysvětli svou odpověď.

Není divu, že se církev adventistů ztotožňuje s ostatkem popsaným ve Zj 12,17. Neexistuje totiž jiná organizovaná církev, která by měla tyto znaky:

- vzniká po uplynutí období 1260 let
- zachovává všechna přikázání (i když nepopíráme upřímnost lidí, zachovávání neděle není dodržováním čtvrtého přikázání)
- v jejím středu se projevuje „duch proroctví“

Patřit k ostatku je velkou předností, ale i svatou zodpovědností (L 12,48). Není to však zárukou spasení, jak dokazují dějiny církve. Patřit k ostatku znamená pouze, že jste částí společného těla, kterému bylo dáno velké světlo a „přítomná pravda“. Naš konečný úděl závisí na tom, jak se my, jako jednotlivci, postavíme k osobní zodpovědnosti za toto světlo a pravdu.

3. Jak vysvětlíš křesťanovi – neadventistovi naše chápání ostatku, aniž bys vzbuzoval dojem domýšlivosti a povýšenosti? Jak tuto pravdu zvěstovat druhým, a přitom projevat pokoru, která by nám měla být vlastní?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V tomto týdnu jsme pojem „ostatek“ studovali z jednoho úhlu pohledu. Výraz „ostatek“ je však v Bibli používán v mnoha dalších odlišných souvislostech. Prostuduj následující verše a všimni si, jak je tento pojem používán: Joz 12,4; 1 Kr 12,23; 14,10; 2 Kr 19,4; Iz 1,9; 14,22; Jr 6,9; 31,7; Ez 6,8; Am 5,15; Sf 3,13; Ř 9,27.

„Lidé nahrazují Boží požadavky svými vlastními nařízeními dodnes. Dokonce i křesťané se drží zvyků a ustanovení, která nejsou podložena ničím jiným než tradicí jejich předků. Boží přikázání jsou vytlačována lidskými. Lidé lpějí na svých tradicích, ctí své zvyky a nenávidí každého, kdo jim ukazuje, že se mýlí. V dnešní době, kdy máme vyzdvihovat Boží přikázání a víru v Krista, se setkáváme se stejným nepřátelstvím jako v Ježíšově době. O Božím lidu čteme: „Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“ (TV 252)

Diskusní otázky

1. Představ si, že jsi Žid a žiješ v době existence prvního chrámu, v období liberalismu nebo za dnů Ježíše Krista, v době nesmlouvavého zákonictví druhého chrámu. Zřejmě bys byl znechucen duchovním stavem „církve“. Kam bys mohl odejít? K okolním národům uctívat Baala? Do Egypta uctívat Bastet, bohyni s kočičí hlavou? Do Říma uctívat Jupitera nebo některého z císařů? Pravda v protikladu k ostatním náboženstvím je tak jasná, že i navzdory duchovnímu stavu ostatku není jiná možnost. Do jaké míry platí tato paralela o církvi adventistů dnes?
2. Jestliže jsme součástí ostatku, činí nás to lepšími a svatějšími než jsou jiní? Jestliže tvoje odpověď zní „samozřejmě, že ne“, možná by ses měl zeptat sám sebe: „Proč ne? Jestliže jsme dostali toto světlo a další přednosti, neměli bychom být „svatější“ než jiní? A jestli nejsme, tak proč?“

Shrnutí

Bůh měl vždy svůj ostatek, i když byl velmi chybující a často selhával. Noe je prvním příkladem muže, jenž obdržel poselství „přítomné pravdy“ a který, navzdory osobním pádům, podle něj také žil. I dnes má Bůh církve ostatku, které svěřil „přítomnou pravdu“, která však, žel, podle ní vždy nežije.

DOBA KONCE

Základní verš

*„A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží.“
(Da 12,4)*

Plán. Jistý kazatel, který věřil, že se Ježíš Kristus vrátí v roce 1988, si v té době naplánoval cestu do Svaté země, aby tam očekával Ježíšův návrat. Cesta jej stála necelých 2000 dolarů. (Pro každý případ si koupil zpáteční lístek). Později o tom napsal: „Bydleli jsme v mezinárodním hotelu přímo na Olivové hoře, odkud je krásný výhled na Východní bránu a chrámovou horu. Jestliže je tento rok rokem návratu našeho Pána, jak jsme se domnívali, budeme se moci vznést do nebeské slávy přímo z místa Kristova nanebevstoupení.“

Není snad třeba připomínat, že nakonec musel použít svůj zpáteční lístek...

Je pravdou, že znamení ukazují na blížící se konec světa. Jsou předzvěstí posledních dnů před Kristovým návratem. Naše jméno – adventisté – svědčí o tom, že věříme v blízkost jeho příchodu. Naše identita je úzce spjata s tímto věroučným bodem.

Přece však musíme být opatrní. Různé pochybné spekulace, stanovování data Kristova příchodu, touha po senzaci – to všechno se nepozorovaně vkrádá do našich řad. Jako lidé musíme neustále hledat rovnováhu mezi naším každodenním životem a očekáváním konce, který může kdykoliv nastat. A to není vždy lehké. Tento úkol nám poskytuje několik principů, které by nám měly alespoň trochu pomoci.

Týden ve zkratce

Jakých extrémů se musíme vzhledem k událostem posledních dnů vyvarovat?

Jaké principy pro používání proroctví nám dal Ježíš?

Jak správně chápat „znamení konce“?

Když vidíme, co se okolo nás děje, o co bychom měli usilovat?

SPOLEHLIVÉ PROROCKÉ SLOVO

„A tento hlas, který vyšel z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na svatě hoře. Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci.“ (2 Pt 1,18.19)

Ježíš Kristus brzy přijde. Množí se prorocká znamení jeho návratu. Existuje však nebezpečí senzacechtivých kázání ohledně událostí poslední doby. Někteří se vyžívají v neobyčejných příhodách, emocionálně je podbarvují a podávají unáhlený výklad jejich významu. Tím, že každé válce, politické vraždě, státnímu převratu nebo nejnovější mánii připisují apokalyptický význam, vyvolávají falešný rozruch, který může vést až k lhostejnosti a nezájmu; a to zvlášť u těch, kteří se nechali zlákat přehnanou důležitostí událostí, hláсанých fanatickými vykladači jen proto, aby stále znovu a znovu oživovali své naděje. Takovýto přístup k prorocké interpretaci je často spjat se zatrpklostí a odcizením se církví, která často nepřijímá „naléhavost“ takových poselství a odmítá podporovat jejich „posly“. Mnozí, kteří prorocky vykládají takovýmto způsobem, spekulují o nastávajících událostech, o nichž se v Písmu konkrétně nehovoří.

Protikladem výše uvedeného postoje je nezájem o znamení konce. Lidé odmítají uznat společenský vývoj a problémy, které ohlašují blízkost Kristova návratu. Jako adventisté dnes máme mnohem více důvodů důvěřovat prorockému poselství, které máme zvěstovat světu. Neměli bychom naslouchat těm, kdo se vysmívají a popírají, že nastal čas konce. Podobají se farizeům z J 9, kteří navzdory jasným důkazům stále odmítali uvěřit, že Ježíš je Kristus.

- 1. David, upřímně věřící adventista, se začal zabývat literaturou, která stanovovala různá data Kristova příchodu. Když se ani jedna předpověď nesplnila, David byl tak zklamán, že se vzdal své víry v Ježíšův druhý příchod. Jak bys pomohl člověku, který prožil něco podobného?**

PROROCKÝ PRINCIP

„Říkám vám to již nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to.“
(J 13,19)

Dánský fyzik Neils Bohr napsal: „Vyslovit správnou předpověď, zvláště pokud jde o budoucnost, je velmi těžké.“

Je to ponaučení, které si někteří adventisté stále neberou k srdci. Když například studujete tyto úkoly, znamená to, že jste přežili pád obrovského asteroidu, o kterém jistý kazatel nezávislé adventistické skupiny předpověděl, že v roce 1994 dopadne na zem a usmrtí několik miliard lidí. (Je zajímavé, že v uvedeném roce narazilo několik asteroidů do Jupiteru – tedy správná předpověď, ale nesprávná planeta!) Ti, kteří spekulují o událostech posledních dnů, a přitom přehlížejí některé všeobecné pravdy, mají jednu věc společnou: *obvykle se mýlí.*

1. Pozorně si přečti J 13,19. V tomto verši Ježíš nabízí jednoduchý princip. Jaký? Je proroctví dáno jen kvůli tomu, abychom mohli předpovídat budoucnost? Nebo je nám dáno proto, aby naše víra v něj mohla zesílit, když se předpovězené události naplní? Které tvrzení je pravdivé? Vysvětli.

Význam proroctví vzroste po jeho naplnění, protože potom se můžeme podívat zpět a vidět, jak se předpovězené události naplnily. To posiluje naši víru. Předpovědět budoucnost může kdokoli. Dát však pravdivou předpověď je něco úplně jiného.

Pokud můžeš, přečti si Da 2. To, co v této kapitole posiluje naši víru, není ani tak zaslíbení Kristova věčného království, které se zatím ještě nenaplnilo, ale pohled na události, které již proběhly – světové říše (Babylón, Médo-perská říše, Řecko, Řím). Tyto události Daniel předpověděl staletí před tím, než se jednotlivé říše objevily na scéně dějin.

Ve skutečnosti i poselství tří andělů ze Zj 14 je proroctvím a my musíme pochopit, co jednotlivé symboly, např. znamení šelmy, představují. Ovšem úvahy, které přesahují to, co je nám zjeveno, jsou vždy riskantní.

2. Jak je možné vyhnout se chybné předpovědi a současně zůstat věrný prorockému slovu, které nám bylo dáno?

ZNAMENÍ, ZNAMENÍ, VŠUDE SAMÁ ZNAMENÍ

1. Která znamení ukazují na blízkost příchodu Ježíše Krista?

Da 12,4 _____

L 21,9-11 _____

L 21,25.26 _____

Jk 5,1-8 _____

Mt 24,12 _____

2 Tm 3,1-5 _____

Tyto a mnohé další texty svědčí o tom, že žijeme v době konce. Ovšem ti, kteří milují Boha a očekávají příchod Ježíše Krista, musí být zároveň velmi opatrní, aby nevysvětlovali každé znamení a nepovažovali jej za ukazatele k určení data Kristova návratu. Měli bychom si položit otázku: Nemohl někdo před sto lety vztáhnout stejné texty na svou dobu? „Příchod Pána je blíže, než když jsme uvěřili. Velký spor se blíží ke svému závěru. Každé neštěstí na moři nebo na souši je svědectvím o tom, že konec všech věcí je velmi blízko. Války a zvěsti o válkách nám to zvěstují. Žije vůbec takový křesťan, jehož pulz se nezrychlí při očekávání událostí, které jsou před námi?“ (Ev 219)

Křesťan, a zvláště ten, kdo věří v doslovný a osobní Ježíšův příchod, jímž skončí dějiny tohoto světa a začne zcela nový život, prožívá stálý zápas mezi tím, jak žít v očekávání druhého příchodu a přitom plnit povinnosti každodenního života. Není vždy lehké najít v tomto ohledu vyvážený postoj.

2. Mladí manželé v jednom vesnickém sboru byli přesvědčeni o tom, že Ježíš brzy přijde. Nakonec, neříká to sestra Whiteová? Aby neobdrželi znamení šelmy, prodali všechnen svůj majetek, vzali děti ze školy a odešli do hor. Ty, kteří jim domlouvali, nazvali „Laodikeou“, „vlažnými“ a „posměvači“. Co máme jako církve udělat, abychom se uchránili před takovým fanatismem a přitom nepůsobili dojemem, že nevěříme v blízký druhý příchod?

JAKO ZA DNŮ NOÉ

„Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé.“ (Mt 24,37)

Novozákonní popis posledních dnů je plný napětí a strachu. Mezi lidmi se šíří neobvyklé nemoci; řeky a moře se promění v krev; lidé čelí „globálnímu oteplování“ (Zj 16,8-9). Národy „se rozzuřily“ (Zj 11,18), lidé jsou naplněni úzkostí a zmatkem (L 21,25). Víra rozdělila svět na dvě skupiny (Zj 13,9-12). Na obloze se objevují neo- byčejné úkazy; zemětřesení, pohromy a neštěstí jsou stále častější a větší (L 21,26; Zj 6,12-15; 16,18-21). Vznikají falešná učení, která si činí nárok na to, že zvěstují pravdu (Mk 13,19-23; 2 Te 2,8-12; 1 Tm 4,1). Šíří se nepokoje a roste pohrdání vírou (2 Tm 3,1-5). Boží lid je pronásledován (Zj 13,15-17).

1. Protože události posledních dnů jsou opravdu závažné, důkladně si prostuduj Mt 24,37-42 a L 17,28. Jak popisují tyto texty dobu konce?

Lidé se budou zabývat jedením, pitím, ženěním se a vdáváním jako před potopou (Mt 24,37). Budou kupovat a prodávat jako ve dnech Lotových. Budou sázet a stavět. Většina z nich nemá ani tušení o blížícím se konci. Pavel oznamuje Tesalonickým, že druhý příchod přinese velkou záhubu (2 Te 1,5-10). Přijde právě tehdy, když lidé budou hlásat „pokoj, nic nehrozí“ (1 Te 5,2.3).

Průměrnému člověku na ulici se může doba konce jevit jako období pokoje a prosperity. Nepokoje, katastrofy, společenské krize a pronásledování budeme sledovat na obrazkách, ale zdá se, jakoby se nevymykaly běžným poměrům. Jen ti, kteří jsou spojeni s Kristem a chápou učení Písma, dokáží skutečně rozeznat znamení doby konce.

2. Navzdory „normálnosti“ posledních dnů, Boží lid nemusí žít v nevědomosti ohledně doby, v níž žijeme (1 Te 5,4-7). Jak bychom měli žít, abychom neupadli do lhůstivosti, která zachvátila většinu světa?

Mnohé události, které křesťané označují jako znamení konce, jsou ve skutečnosti „znamení doby“. Nechtějí ani tak poukázat na konkrétní datum Kristova návratu, ale potvrdit, že jeho předpovězený příchod je jistý. Povzbuzují nás, abychom věřili, že pokud Ježíš zná dopředu celou budoucnost, neudělá chybu ani v čase závěrečných událostí.

Když se učedníci ptali Ježíše (Mt 24,3) na „znamení“ jeho příchodu a konce světa, odpověděl: „Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hleďte, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě nebude konec.“ (v. 6) Války a zvěsti o válkách byly v židovském chápání velkým znamením závěrečných událostí. U Mt 24 však nejsou přímou předzvěstí konce, ale znamením doby před Kristovým příchodem.

„Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech. Ale to vše bude teprve začátek bolestí.“ (v. 7.8) Války, hlad a zemětřesení nejsou znamením konce, ale označují jeho začátek! Učedníci se ptali na znamení konce; Ježíš jim dává znamení tohoto věku. Tato znamení nejsou dána proto, aby podnítila spekulace ohledně určování času konce. Mají nám připomínat Ježíšova slova, kterými nás povzbuzuje, abychom bděli a byli stále připraveni (v. 42).

1. Psal se rok 1960, když se v USA stalo něco překvapujícího, co nemělo dosud obdoby: prezidentem Spojených států byl zvolen katolík! Pro mnohé adventisty to bylo jisté znamení, že konec je bezprostředně blízko. Samozřejmě, tato událost se odehrála před více než 40 lety, a my jsme ještě stále zde. Co nám to říká o soustředování se na konkrétní události?

Bible ani knihy Ellen Whiteové nám neposkytují příliš mnoho podrobností o posledních dnech. Popisují je jen v hrubých obrysech. Proto musíme být opatrní, když chceme říci něco víc, než nám bylo zjeveno inspirovanými pisateli. Volby amerického prezidenta v šedesátých letech naznačují jen trend, nejsou konkrétním znamením konce. Překračovat ve spekulacích hranice zjeveného poznání znamená vystavovat se zklamání a chybám.

2. Co můžeme jako církve učinit, abychom pomohli těm, kteří jsou buď příliš uspokojeni ohledně doby konce, nebo kteří se naopak chytili do pastí spekulací o době konce?

DOPORUČENÉ STUDIUM

Přečti si Mt 24,15; Zj 1,3; Da 12,13; Zj 19,7-9 a kapitoly „Tajemství svatyně“ a „V přítomnosti Nejvyššího“ v knize Velké drama věků (VDV 260–274). Při svém studiu si zvlášť povšimni, jak Duch svatý vedl ty, kteří upřímně toužili poznat celou pravdu, a to i navzdory opovržení a výsměchu ze strany formálních křesťanů.

„Když budou knihy Daniel a Zjevení lépe pochopeny, věřící prožijí zcela novou křesťanskou zkušenost. Na okamžik uvidí otevřené nebeské brány; jejich srdce a mysl tím budou tak dojaty, že tento obraz v nich bude stále růst, až si uvědomí blaženost, která je odměnou čistoty srdce...“

„...Pán požehná všem, kteří se budou v pokoře snažit pochopit, co je odhaleno v knize Zjevení...“

„Na základě studia Zjevení bude jedna věc jasně pochopena – jak úzké a nepopíratelné je spojení mezi Bohem a jeho lidem.“ (TM 114)

Diskusní otázky

1. Čas od času Ellen Whiteová ve svých spisech učinila narážku na blízkost konce. Jak chápete její výroky dnes, když žijeme o víc než o století později?
2. I když musíme být opatrní v zaměření se na konkrétní události, které současné trendy se zdají být znamením doby? Například pád komunizmu, postavení Spojených států jako „jediné světové supervelmoci“, prudký rozmach spirítizmu pod rouškou hnutí New Age, snahy protestantů a katolíků o sjednocení... Které další znaky jsi postřehl?
3. Autor knihy Zjevení byl přesvědčen, že příchod Krista je blízko. Viz Zj 13,1; 22,10.12. Napsal to před 1900 roky. Jak nám tyto texty pomáhají formulovat naše chápání „blízkosti“ Kristova návratu?

Shrnutí

Bible věnuje době konce prvořadou pozornost. „Jistota prorockého slova“ nám potvrzuje, že konec přijde a Kristus se vrátí. Do té doby se však musí křesťané snažit o vyváženost mezi tím, jak žijí svůj každodenní život, a očekáváním konce světa. Dosáhnout této rovnováhy můžeme jen tehdy, když se na současné trendy díváme jako na „znamení doby“, a nesnažíme se každé události připisovat prorocký význam.

HLE, PŘICHÁZÍ!

Základní verš

„Hle, přijdu brzo, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal.“ (Zj 22,12)

Největší zaslíbení. Když se Kristus vrátí na nebeských oblacích, Boží moc se projeví ve své plnosti a vznešenosti, jakou lidské oko ještě nespatriilo. Tehdy pomine všechno, co je pozemské a pomíjivé, vše co vytvořil člověk. Při druhém příchodu, který je událostí, jež přesahuje lidský rozum, logiku i vědecké poznání, se zjeví náš Pán. Opět promluví hlas, který na počátku stvořil světlo a dal vzniknout životu. Potom budou mocí jeho slova vzkříšení vykoupení. Budou proměněni do vznešené podoby, jakou člověk neměl od pádu do hříchu.

To je poslední Boží zaslíbení, zaslíbení druhého příchodu Ježíše Krista. Bez něho by všechna ostatní zaslíbení ztratila svůj význam.

To je důvod, proč je třeba věnovat pozornost studiu tohoto tématu.

Týden ve zkratce

Jakou máme jistotu v tom, že se Kristus opravdu vrátí?

Tato událost převyšuje naši logiku a způsob uvažování. Je možné přesto svou víru v druhý příchod podložit nějakými rozumovými nebo logickými důvody?

Jak přijde?

Co je naší jedinou obranou před falešnými tvrzeními, že se Kristus již vrátil?

Co se stane při druhém příchodu?

JISTOTA JEHO PŘÍCHODU

Představte si, že někdo unesl dítě. Zoufalí rodiče zaplatí tři miliony korun výkupného. Dají peníze na určené místo – ale potom se rozhodnou, že dítě nechtějí zpět. Jak absurdní!

Kristus za nás zaplatil svým životem výkupné. „Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,28; viz 1 Tm 2,6) Jaký smysl by mělo, kdyby Kristus zaplatil za nás takovou vysokou cenu – a potom by nepřišel a zapomněl na to, co jej stálo tak mnoho? První příchod je zárukou jeho druhého příchodu. Možná by se dalo říci, že hlavním cílem prvního příchodu byl druhý příchod.

1. Jaký význam by měl první příchod bez zaslíbení druhého příchodu? Jaký smysl by měla Kristova smrt na kříži za nás, kdyby se nechtěl vrátit a vzít nás do nebe?

Někdo se nás může snažit přesvědčit, že Ježíš poprvé přišel proto, aby nám dal krásný příklad, jak máme žít. To je pravda. Jiný člověk může říci, že Ježíš přišel poprvé proto, aby nás naučil druhé milovat a sloužit jim. I to je pravda. Nestačilo by to snad? Ne.

I Matka Tereza, Martin Luther King a Gándhí jsou nám dobrým příkladem. Jako lidské bytosti jsme se však ocitli v tak bezvýchoďné situaci, že pouhý příklad nám nepomůže. Ve skutečnosti potřebujeme daleko větší pomoc. Je pravdou, že Kristus má být naším vzorem. Musí však být i naším Spasitelem.

2. Přečti si Ř 3,9-19. Co nám tyto verše říkají o tom, že potřebujeme víc než dobrý příklad?

O druhém příchodu Ježíše Krista hovoří velké množství biblických textů. Jen Nový zákon o něm píše asi stokrát. Určitě to chápeme, vždyť apoštolové žili myšlenkou na Kristův brzký návrat. Pokud vezmeme v úvahu, jak důležitý je jeho návrat pro naši víru, nemáme se čemu divit.

3. Uvažuj o tom, co pro nás učinil Kristus na kříži. Jak to, že rozjímání o Ježíšově smrti na kříži posiluje naši víru a naději ohledně druhého příchodu?

BIBLE A JEJÍ ZASLÍBENÍ

„Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lviče i žirný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit.“ (Iz 11,6)

Zaslíbení o Kristově návratu posilovalo srdce jeho věrných následovníků od prvých dnů života církve, a to obzvláště v době útlaku. Ať už prožívali těžký zápas nebo velký zármutek, neztráceli naději na Kristův návrat. Vzpomínali totiž na úžasná zaslíbení spojená s jeho příchodem.

Odkud víme, že se Kristus vrátí? Neprozradil nám to vítr v korunách stromů ani hvězdy na noční obloze. Ani ptáci o tom nezpívají, když ráno otevřeme okno. O druhém příchodu se dočteme jedině v Bibli. Naše víra v zaslíbení druhého příchodu přímo souvisí s naší důvěrou v jeho slovo. Proto je velmi důležité, aby nic nepodkopalo naši důvěru v autoritu a inspiraci Písma. Jestliže tato autorita bude oslabena nebo se vytratí, oslabí a vytratí se i naše víra v Krista a jeho příchod. Boží slovo nám dává zaslíbení. Pokud odstraníme Bibli, odstraníme i zaslíbení.

1. Přečti si následující verše. Jaké zaslíbení se skrývá v každém z nich?

1 Te 4,14-18 _____

J 14,1-4 _____

1 K 15,50-55 _____

Iz 25,8 _____

Jakou naději bychom měli bez zaslíbení druhého příchodu Ježíše Krista? Žijeme, trpíme, umíráme – ale proč? Jestliže se Kristus nevrátí na nebeských oblacích a nedaruje svým svatým nesmrtelnost, aby s ním mohli žít navěky, všechno je zbytečné a marné.

2. Jak bys odpověděl těm, kteří tvrdí, že nebe a věčnost je lidský výmysl? Na základě čeho můžeme věřit, že tato zaslíbení jsou reálná a opravdu se uskuteční?

PROČ VĚŘIT ZASLÍBENÍM?

„A Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte.“ (1 Pt 3,15)

Druhý příchod musíme přijmout stejně jako první příchod – vírou. Věřit znamená „být si jist tím, co nevidíme“ (Žd 11,1). Nepotřebujeme přece víru, abychom uvěřili tomu, co jsme již viděli.

I když jsme vyzváni věřit tomu, co „nevidíme“, neznamená to, že naše víra má být slepá. Naopak, Bůh nám poskytuje dobré důvody k tomu, abychom mu mohli důvěřovat a věřit také zaslíbením, která dnes ještě „nevidíme“. Jeden z těchto důvodů nacházíme u Da 2.

1. Podívej se do Daniele 2. kapitoly. O kterých šesti královstvích se zde hovoří?

Na chvíli se u této kapitoly zastavíme. Babylón povstal i padl tak, jak to bylo předpovězeno. Říše Médo-perská povstala a zanikla podle předpovědi. Řecko vzniklo i zaniklo jak bylo předpovězeno. Pohanský Řím povstal a padl přesně podle proroctví. Potom přichází rozdělení. Římská říše se rozpadá a na jejím území se objevují národy dnešní Evropy. I to bylo předpovězeno. Nakonec je zde jmenováno poslední království, které ustanoví Bůh po druhém příchodu: „Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky.“ (Da 2,44)

Toto proroctví Daniel napsal víc než pět století před Kristem. Dějiny nám dokazují, že v prvních pěti případech měl pravdu. To je důvod, abychom mu věřili i pokud jde o to poslední království, které ještě nepřišlo. Je to království, jež Kristus ustanoví při svém příchodu. Vzhledem k tomu, co je v tomto textu napsáno a co světové dějiny také potvrzují, zdá se, že věřit zaslíbením o posledním království je celkem logické a rozumné.

2. Helena uvěřila nedávno. Někdy mívá ještě pochybnosti, dokonce se jí zmocňuje i zoufalství. Na které další biblické proroctví bys poukázal, abys upevnil její víru? Která další naplněná proroctví by jí pomohla důvěřovat v ta, která se ještě nenaplnila (například druhý příchod Ježíše Krista)?

ZPŮSOB KRISTOVA NÁVRATU

V dubnu 1982 uveřejnily noviny celého světa (New York, Londýn, Řím, Jeruzalém, Kuvajt) zprávu s titulkem „Kristus je již zde“. Hovořilo se v ní nejen o tom, že Kristus se již vrátil, ale že žil v nějakém velkém městě a brzy se ukáže celému světu.

Skutečností je, že se Ježíš ještě nevrátil. V dějinách křesťanství však bylo mnoho těch, kteří tvrdili, že tomu tak je. A žel, vždy byli lidé, kteří jim uvěřili.

1. U Mt 24,23.24 nás Ježíš upozorňuje na to, že povstanou falešní kristové. Přečti si několik dalších veršů. Co nám říkají o tom, jak se Kristus vrátí?

Mt 24,24-31 _____

Sk 1,11 _____

Zj 1,7 _____

1 Te 4,16.17 _____

Zj 19,20.21 _____

Jen stěží lze pochopit, jak je možné, že se lidé nechají oklamat podvodníky, kteří se nejrůznějším způsobem vydávají za Krista. Při druhém příchodu přece Ježíše uvidí každé oko, mrtví budou vzkříšeni a bezbožní zahynou. Zdaleka se nebude jednat o nějakou okrajovou událost.

Naší jedinou jistotou je pevná důvěra v to, co říká Bible. V Božím slovu najdeme bezpečnou obranu před svody, které obelhávají miliony lidí. Mezi nimi budou mnozí, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané.

2. Někteří se domnívají, že když se Kristus vrátí, bezprostředně poté začne období pozemského milénia, kdy bude Kristus vládnout světu z Jeruzaléma. Jak bys na základě uvedených veršů, ale i mnohých dalších, poukázal na nesprávnost a nebezpečí takového názoru?

DŮSLEDKY JEHO NÁVRATU

„Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud.“ (2 Pt 3,10)

Ježíš se nevrátí, aby napravoval. Nepřijde, aby opravoval, záplatoval a přebarvoval, co je na zemi. Nepřijde, aby přestavoval, přetvářel nebo přerovnával. Zem se již dostala příliš daleko. Je zničena a není možné ji obnovit. Je třeba ji „vytvořit“ znovu. Podobá se vraku havarovaného auta, které již nelze opravit.

1. O pozemských královstvích, která předcházejí království založenému Kristem, Da 2,35 říká toto: „A rázem bylo rozdrveno železo, hlína, měď, stříbro i zlato a byly jako plevy na mlatě v letní době. Odněl je vítr a nezbylo po nich ani stopy (takže místa jejich není nalezeno – BK). A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi.“ Všimni si, že text říká: „...nezbylo po nich ani stopy...“ nebo „...místa jejich není nalezeno...“. Co to znamená? Co nám to říká o povaze Božího království, které Bůh ustanoví po Kristově příchodu? (Viz Iz 65,17; 2 Pt 3,13; Zj 21,1)

Nový svět, který vznikne po Kristově příchodu, přinese úplně nový způsob života. To nám něco říká o podstatě světa, ve kterém nyní žijeme. Je nám tím ukázáno, že hřích, který všechno nakazil, je tak zlý a tak smrtící, že v Kristově království se už pro něj nenajde žádné místo. Nebude nalezena ani stopa ani náznak hříchu ani špetka tolerance vůči němu. Až nás Bůh zachrání a budeme vykoupeni, až vstoupíme do jeho věčného království, všechny svazky a pouta, která nás spojovala s hříšnou minulostí, budou navždy zničena. Jedině Ježíš ponese stopy svého utrpení po celou věčnost. (Viz VDV 422)

2. Jaký postoj bychom měli zaujmout vůči tomuto světu vzhledem k tomu, co se s ním stane při Ježíšově druhém příchodu? Jinými slovy, kam bychom měli vložit svou naději, přízeň, touhy i poklady?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Velké drama věků si přečti kapitolu „Vysvobození“ (398 – 408). Přemýšlej o nevýslovném štěstí v této hodině vysvobození i o nádherné cestě do nebe, která poté následuje. Aby sis dokázal představit slávu, jaká je připravena pro vykoupené, přečti si Zj 21 a 22.

Kristovo dílo vykoupení při jeho prvním příchodu, dílo, které od té doby koná v nebi i na zemi, jeho nárok na kralování, to vše vyžaduje, aby se vrátil na zem, dokončil své dílo a zřídil zde své království. Jeho život i učení by jinak ztratily smysl. Jeho úzkost a smrt na kříži by byly zbytečné, kdyby se nevrátil a neshromáždil hříšníky spasené milostí. Jeho slavné vzkříšení by přineslo jen malý užitek, kdyby se neprojevilo na těch, kteří jsou nyní v hrobě. Podmínkou naplnění všech těchto událostí je návrat. Ježíš se vrátí a ukončí dílo obnovy ztraceného království. První příchod je zárukou jeho druhého příchodu.“ (Alonzo J. Wearner)

Diskusní otázky

1. Naplňuje tě učení o druhém příchodu Ježíše Krista obavami, nebo radostným očekáváním? Vysvětl proč?
2. Co děláš pro to, abys pomohl svým přátelům, příbuzným a sousedům připravit se na Kristův druhý příchod?

Shrnutí

To, co Kristus pro nás udělal při svém prvním příchodu, je pro nás zárukou toho, co pro nás udělá při svém druhém příchodu. I když zaslíbení druhého příchodu musíme přijmout vírou, Pán nám dal dostatečné důvody pro naši víru. Povstali však mnozí falešní kristové, kteří svedou mnoho lidí jen proto, že nejsou pevně zakotveni v tom, co říká Bible o způsobu i důsledcích druhého příchodu.

POUŽITÉ ZKRATKY

ČEP	Český ekumenický překlad
KP	Kralický překlad
RH	Časopis „Review and Herald“
BC	The Seventh-day Adventist Bible Comentary, sv. 6, sv. 7

ZKRATKY BIBLICKÝCH KNIH – PODLE ČEP

Starý zákon:	2 Pa Druhá Paralipomenon	Na Nahum	Fp Filipským
Gn První Mojžíšova (Genesis)	Ezd Ezdráš	Abk Abakuk	Ko Koloským
Ex Druhá Mojžíšova (Exodus)	Neh Nehemjáš	Sf Sofonjáš	1 Te První list Tesalonickým
Lv Třetí Mojžíšova (Leviticus)	Est Ester	Ag Ageus	2 Te Druhý list Tesalonickým
Nu Čtvrtá Mojžíšova (Numeri)	Jb Jób	Za Zacharjáš	1 Tm První list Timoteovi
DI Pátá Mojžíšova (Deuteronomium)	Ž Žalmy	Mal Malachiáš	2 Tm Druhý list Timoteovi
Joz Jozue	Př Přísluví	Nový zákon:	Ti Titovi
Sd Soudců	Kaz Kazatel	Mt Matouš	Fm Filemonovi
Rt Rúť	Pís Píseň písní	Mk Marek	Žd Židům
1 S První Samuelova	Iz Izajáš	L Lukáš	Jk List Jakobův
2 S Druhá Samuelova	Jr Jeremjáš	J Jan	1 Pt První list Petrův
1 Kr První Královská	Pl Pláč	Sk Skutky apoštolů	2 Pt Druhý list Petrův
2 Kr Druhá Královská	Ez Ezechiel	Ř Římanům	1 J První list Janův
1 Pa První Paralipomenon	Da Daniel	1 K První list Korintským	2 J Druhý list Janův
	Oz Ozeáš	2 K Druhý list Korintským	3 J Třetí list Janův
	Jl Jóel	Ga Galatským	Ju List Judův
	Am Ámos	Ef Efezským	Zj Zjevení Janovo
	Abd Abdijáš		
	Jon Jonáš		
	Mi Micheáš		

DÍLA E. G. WHITEOVÉ

Ev Evangelium	1T Testimonies for the Church
EW Early Writings	PP Patriarchové a proroci
1 SM Selected Messages, book 1	SA Skutky apoštolů
1 SP The Spirit of Prophecy	TV Touha věků (nové vydání)
TM Testimonies to Ministers	VDV Velké drama věků
TMKH That I May Know Him	

TÉMATA PŘÍMLUVNÝCH MODLITEB VE 3. ČTVRTLETÍ 2001

1. Globální misie

2. Boží dílo v Jihoněmecké unii:

Počet obyvatel: 32 780 000

Počet sborů: 208

Počet členů: 14 651

3. Příprava na satelitní evangelizační program „SAT 2001“

SBÍRKY VE 3. ČTVRTLETÍ 2001

Misijní dary budou sloužit pro evangelizační projekty Evro-Asijské divize.

Dary 13. soboty jsou určeny na stavební projekty Slovenského sdružení.

ZÁPADY SLUNCE

červenec		srpen		září	
<i>den</i>	<i>hodina</i>	<i>den</i>	<i>hodina</i>	<i>den</i>	<i>hodina</i>
06.07.	21.12	03.08.	20.41	07.09.	19.33
13.07.	21.07	10.08.	20.29	14.09.	19.18
20.07.	21.00	17.08.	20.17	21.09.	19.03
27.07.	20.52	24.08.	20.03	28.09.	18.47
		31.08.	19.48		